

Alonzo Trevier Jones

PATRIOTISMUL
CREȘTIN
sau
RELAȚIA DINTRE
RELIGIE ȘI STAT

Colecția 1888

- ediția de buzunar -

INTRODUCERE

Patriotismul creștin, loialitatea față de Legea și guvernarea Celui Preaînalt, este cea mai înaltă aspirație pe care o poate avea vreun suflet.

Separarea între religie și stat este una dintre cele mai importante probleme, asupra căreia orice persoană este chemată să se gândească atunci când este vorba de patriotismul creștin; pentru că unirea religiei cu statul a marcat cele mai mari apostazii față de Dumnezeu, și a produs mai multă mizerie decât orice altceva în istorie.

Creștinismul presupune o separare completă a religiei de stat. Loialitatea neabătută față de acest principiu se numește patriotism creștin. Acesta nu este doar un sentiment sau o problema secundară a creștinătății, ci este unul dintre principiile fundamentale ale creștinismului, și una dintre caracteristicile lui de căpătâi.

Biblia, nu numai Noul Testament, ci întreaga Carte, este Cartea creștinătății. Noul Testament nu este o revelație nouă și distinctă față de Vechiul Testament, ci este culminarea revelației începută în Vechiul Testament.

Vechiul Testament și Noul, sunt o singură carte - o descoperire armonioasă și consistentă a lui Dumnezeu prin Isus Hristos, întrucât Isus Hristos

este descoperirea lui Dumnezeu mai înainte de facerea lumii, la crearea lumii, și de-a lungul întregii istorii a lumii, de la început până la sfârșit.

Primul capitol din Geneza vorbește la fel de mult de creștinism ca și primul capitol din Ioan. Cartea Genezei ține la fel de mult de creștinism ca și cartea Apocalipsei sau orice altă carte din Biblie. De aceea, repetăm că întreaga Biblie este Cartea creștinătății, este Cartea religiei creștine, descoperirea lui Dumnezeu prin Isus Hristos.

Iar separarea religiei de stat este unul dintre marile gânduri ale acestei Cărți mărețe. Este unul dintre principiile de bază ale acestei Cărți care, pentru om, este sursa tuturor principiilor sănătoase.

Mulți oameni cred că cele două sau trei expresii ale lui Hristos menționate în Noul Testament sunt tot ceea ce conține Biblia despre subiectul separării bisericii de stat; și mulți alții sunt gata chiar să argumenteze împotriva acestor pasaje și să le modifice prin alte pasaje din Vechiul Testament. Dar separarea dintre religie și stat este unul dintre gândurile originale ale Bibliei, regăsindu-se de la începutul până la sfârșitul Cărții. Nici Cartea, nici acest subiect nu pot fi înțelese corect în ce privește această problemă, până când chestiunea nu este definită clar în minte.

Noi ne propunem să redăm aici o serie de studii ale Bibliei de la începutul până la sfârșitul ei, cu

privire la patriotismul creștin sau separarea religiei de stat.

Fiind unul dintre marile gânduri ale Bibliei, unul dintre marile gânduri ale lui Dumnezeu și ale Domnului nostru Isus Hristos, acest subiect este de o importanță vitală pentru oamenii de pretutindeni în relația lor *cu Dumnezeu*, și nu doar în relațiile lor cu statul. Este un principiu implicat în experiența zilnică a creștinului în relația sa cu Dumnezeu, și nu doar o problemă abstractă de care omul poate sta, eventual, deoparte, privind-o ca pe o chestiune speculativă ce tratează relațiile dintre religie și stat.

Căile lui Dumnezeu sunt drepte. Cuvântul Său este singura lumină certă, unicul adevăr sigur. Principiile pe care le-a anunțat El sunt singurele principii sigure pentru ghidarea omului. Noi sperăm, și ne vom strădui serios, să prezentăm fiecare studiu atât de clar încât fiecare cititor să poată vedea și prinde ușor adevărul acesta în esența lui. Vom începe cu începutul.

Capitolul 1

CEA DINTÂI DINTRE TOATE

PORUNCILE

Cea dintâi dintre toate poruncile este, “Ascultă, Israele, Domnul Dumnezeuul nostru este singurul Domn. Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta și cu toată puterea ta. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă.

Iar a doua, asemenea ei, este să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Nu este mai mare poruncă ca acestea. În aceste două porunci se cuprinde toată legea și profeții.” Mat. 22:37-40.

Prin natura și în circumstanțele existenței lor, între oricare două creaturi din univers se află aceste două porunci. Astfel, ele erau în existența primelor două creaturi care au un loc întotdeauna în univers.

Când prima inteligență a fost creată și nu exista o altă creatură în afară de ea, întrucât își datora existența Creatorului său, întrucât datora Creatorului ei tot ce era și tot ce putea fi, inimă, suflet, măreție, minte și putere; se cuvenea să își arate recunoștința pentru toate acestea și să iubească pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea, și cu toată puterea sa. Aceasta este prima dintre toate poruncile. Este prima, prin natura lucrurilor și în virtutea existenței celei dintâi și a oricărei alte creaturi inteligente.

Dar cea de-a doua nu și-ar fi avut locul dacă ar

fi existat doar o singură creatură inteligentă în univers; pentru că ea nu ar fi avut un aproape. Însă când cea de-a doua făptură a fost creată, cea dintâi dintre toate poruncile a devenit *cea dintâi*, egală cu cealaltă: cea de-a doua mare poruncă există prin natura lucrurilor și în virtutea existenței celor *două* creaturi inteligente, la fel cum *prima* poruncă exista prin natura lucrurilor și datorită existenței *primei* creaturi.

Fiecare dintre cele două inteligențe create datorează Domnului tot ceea ce sunt și ceea ce au, și tot ceea ce pot avea. Niciuna dintre ele nu are ceva derivat de la sine. Fiecare datorează totul lui Dumnezeu. Nu există între ele niciun motiv de deosebire. Și aceasta din pricina onoarei pe care fiecare o datorează lui Dumnezeu; căci pentru fiecare, Dumnezeu este totul în toți. De aceea, cea de-a doua mare poruncă există la fel de cert ca și prima; și sunt înscrise în natura și circumstanțele existenței făpturilor inteligente. În consecință, “nu este poruncă mai mare ca acestea.”

Aceste două porunci, există astfel, în natura heruvimilor, serafimilor, îngerilor și oamenilor. Imediat ce omul a fost creat, prima dintre toate poruncile a fost prezentă, chiar dacă nu ar fi existat nicio altă făptură în univers. Iar de îndată ce a fost creată femeia, cele două mari porunci au existat. Și nu era o altă poruncă mai mare decât acestea.

Dacă aceste două mari porunci ar fi fost păzite de om pe pământ, adică dacă omul nu ar fi păcătuit niciodată, ar fi existat întotdeauna religia perfectă și supremă; *și niciodată nu ar fi existat vreun stat.* Dumnezeu ar fi fost recunoscut întotdeauna și de către oricine ca singurul Conducător, legea Sa ca singura lege, autoritatea Sa ca singura autoritate. Ar fi existat guvernare, dar numai guvernarea lui Dumnezeu. Ar fi existat societate, dar numai societatea sfinților. Dar nu ar fi existat și nici nu ar fi putut exista niciun stat.

De aceea, păzirea acestor două prime porunci dintre toate poruncile în orice timp și orice loc, ceea ce înseamnă simplu loialitate creștină, este o separare absolută a religiei de stat în toți cei care le păzesc. În felul acesta principiul separării religiei de stat consistă în însăși existența fiecărei făpturi inteligente.

Însă omul a păcătuit. Păcătuind, s-a îndepărtat de Dumnezeu, iar omenirea nu L-a mai iubit pe Dumnezeu cu toată inima, nici pe aproapele ca pe sine însuși. Creștinismul a fost introdus ca să aducă omul înapoi la poziția și la relațiile originale, pe care le-a pierdut. “Noi suntem lucrarea Lui, creați în Isus Hristos pentru faptele bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte, ca să umblăm în ele.” Ef. 2:10. Hristos a suferit pentru noi, “Cel drept pentru cei nedreți ca să ne aducă la

Dumnezeu.” 1 Petru 3:18.

Întrucât singurul mare scop al creștinismului este acela de a restaura omul la condiția și relația originală cu Dumnezeu, rolul său este de a-l readuce în starea în care să poată iubi pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea, cu toată puterea, și pe aproapele lui ca pe sine însuși. Este de a-l readuce în ascultarea de aceste prime două dintre toate poruncile. Este de a-l restaura în perfecta și suprema religie.

Am văzut că o asemenea stare a lucrurilor păstrată de la început, ar fi însemnat absoluta separare a religiei de stat; pentru că niciodată nu ar fi existat vreun stat. Iar cum marele scop al creștinismului este de a restaura omul complet la acea condiție, este foarte concludiv că în esența lui creștinismul, de la început până la sfârșit, cere în mod necesar absoluta separare a religiei de stat în toți cei ce îl mărturisesc.

Nu trebuie uitat că totala separare a religiei de stat în cei care mărturisesc religia, poate fi menținută numai dacă acele persoane sunt ele însele separate de stat. Fiindcă este așa de clar, încât este indiscutabil, că dacă mărturisitorul religiei este el însuși o parte a statului, atunci *în el* este unită religia cu statul.

Capitolul 2

ORIGINEA STATULUI

Este cert că dacă cele două mari porunci ar fi fost păzite întotdeauna de toți oamenii, niciodată nu ar fi putut exista vreun stat pe pământ.

Ar fi existat societate, dar nu stat. Guvernarea ar fi fost cu totul guvernarea lui Dumnezeu; El, singurul Rege, singurul Guvernator, precum în cer așa și pe pământ.

Ar fi fost societate, dar nu stat. Căci, dacă omul ar fi iubit pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea, și cu toată puterea și pe aproapele ca pe el însuși, voia Lui s-ar fi făcut și pe pământ la fel ca în cer. Toți ar fi fost o singură familie unită, armonioasă, fericită și sfântă.

Iată care este diferența esențială între societate și stat:

“Societatea este unirea care există între oameni, fără distincție de frontiere - fără restricții exterioare - pentru singurul motiv că sunt oameni.

Societatea *civilă*, sau *statul*, este un ansamblu de oameni supuși unei autorități comune, unor legi comune - altfel spus, o societate ai cărei membri sunt constrânși prin forța publică să-și respecte drepturile reciproce. Două elemente necesare într-în ideea de stat: *legile și forța.*” - Janet, *Elemente*

de morală, pg. 143.

Oricum, această distincție, deși clară și foarte evidentă, este rareori recunoscută. De fapt, nu este recunoscută deloc de toți cei care se agită ca să asigure unirea religiei cu statul.

Oamenii nu au păzit cele două dintâi “dintre toate poruncile”. Ei nu au vrut să iubească pe Dumnezeu cu toată inima; nu au vrut să iubească pe aproapele lor ca pe ei înșiși. Au respins pe Dumnezeu ca să nu fie singurul lor conducător, singurul suveran, și s-au umplut de ambiția de a stăpâni unul peste celălalt. Aceasta a dat naștere la politică și stat.

Scriptura descrie această poveste: “fiindcă măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dedat la gânduri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fălit ca sunt înțelepți și au înnebunit; și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, pășări, dobitoace cu patru picioare și târătoare.” “Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate “ Rom. 1:21-25,28.

Observați că la început oamenii *L-au cunoscut pe Dumnezeu*. Dar nu au ales să-I dea slavă, nici să-l onoreze, nici să-i dea Lui primul loc în toate gândurile și acțiunile lor. Măcar că au cunoscut pe

Dumnezeu, nu L-au păstrat în cunoștința lor.

Următorul pas a fost că s-au dedat la gânduri deșarte în imaginația lor. Au crezut că sunt înțelepți, *prin ei înșiși*. Consecința a fost că au înnebunit; și inima lor fără pricepere s-a întunecat.

În imaginația lor deșartă și-au făcut dumnezei după mintea lor. Apoi, pentru a le ajuta în închinare, au făcut imagini ale dumnezeilor pe care și i-au imaginat.

Imaginile erau tot timpul forma tangibilă, exterioară a dumnezeului pe care deja îl concepuseră în imaginație. Imaginație înseamnă pur și simplu, *în-chipuire*, forma mentală de a face imagini, chipuri. Forma exterioară a unui dumnezeu, fie că e soarele strălucitor pe cer sau o bucată de lemn sau piatră hidos sculptată, este numai forma exterioară a *chipului* care a fost deja conceput în *închipuire*.

Astfel, de la cunoștința adevăratului Dumnezeu, au ajuns să se închine unor dumnezei falși. De la lumină au ajuns în întuneric. De la neprihănire, au ajuns la ticăloșie.

Acesta este adevărul. Scrierile primelor națiuni o mărturisesc. Scrierile timpurii - acelea din câmpia Șinear - mărturisesc că oamenii, la început, au avut cunoștința adevăratului Dumnezeu. Scrierile următoarelor două națiuni timpurii, Egiptul și Asiria, mărturisesc același lucru.

În toate aceste locuri, scrierile timpurii mărturisesc că dumnezeii lor au fost primii lor conducători și adevărații regi; în timp ce oamenii din pozițiile cu autoritate erau numai servitori, viceregi ai dumnezeilor care erau considerați adevărații regi.

De exemplu, una dintre primele scrieri din Șinear sună astfel: “Lui (dumnezeului) Ninridu, Regele său, pentru păstrarea lui Idadu, *viceregele lui Ridu*, servitorul, delectarea lui Ninridu”. Alta: “Lui (dumnezeului) Ninip Regele, *Regele său*, Gudea, *vicerege al lui* (dumnezeului) Zirgulla, ziditorul casei sale.” Alta: “Lui Nana, doamna, splendida doamnă, doamna lui Gudea, *viceregele lui Zirgulla... a ridicat...*” *Imperiile Bibliei*, cap. 6, par. 3,4.

Acestea nu sunt numai cele mai timpurii scrieri găsite în aceste locuri, dar ele însele arată că sunt printre primele scrieri care au fost făcute în țară. Ele mărturisesc clar despre un timp când nu erau regi printre oameni. Dumnezeii erau regi; iar oamenii din poziții cu autoritate pretindeau doar dreptul de viceregi ai dumnezeilor care erau socotiți adevărații regi.

Toate acestea mărturisesc despre un timp, cu mult în urmă, când oamenii cunoșteau și recunoșteau pe Dumnezeu drept singurul lor rege și conducător de drept peste oameni. Ele dovedesc, de

asemenea, că această cunoștință era atât de recentă, și atât de puternică în mințile oamenilor, încât oamenii din pozițiile cu autoritate nu aveau îndrăzneala să-și asume titlul de rege, chiar dacă dețineau puterea.

Scrierile din Egipt și Asiria mărturisesc cu precizie același lucru. În acel timp, *nu exista niciun stat*. Există societate.

A venit însă un timp, când ce mai rămăsese din cunoștința lui Dumnezeu ca rege și singurul conducător de drept, a fost îndepărtat; iar omul și-a asumat titlul deplin și prerogativele de rege.

Primul om care a făcut aceasta a fost Nimrod. Nimrod a fost primul om din lume care a avut îndrăzneala să-și ia asupra lui titlul și prerogativele de rege, în pofida încă persistenței ideii că Dumnezeu este rege. Chiar numele pe care îl poartă dovedește că această acțiune a sa a fost considerată de om, precum și de Dumnezeu, ca fiind îndrăznețul lucru indicat de el. Numele “Nimrod” “înseamnă rebeliune, înaltă sfidare” și este echivalent cu “extrem de rebel și fără evlavie”.

Raportul Bibliei despre Nimrod spune că “el a devenit puternic pe pământ”. Altă traducere spune: “Cush a născut pe Nimrod, care a fost să fie primul despot pe pământ. El a fost un semeț tiran în ochii lui Jehova; de aceea se spune, la fel ca Nimrod, semețul tiran în ochii lui Jehova.” Gen. 10:8,9.

Aceasta înseamnă că Nimrod a fost primul care a instaurat forța, puterea, autoritatea guvernării omenești, în forma unui stat organizat. El a fost primul om care a preluat puterea, prerogativele, asumându-și titlul, de rege peste oameni. “Și începutul împărăției sale a fost Babel, Erec, Accad, și Calne, în țara Șinear.”

În consecință: “odată cu formarea regatului lui Nimrod, întreaga lume antică intră într-o nouă fază istorică. Tradiția orientală, care îl amintește pe acest luptător ca fiind *primul om care a purtat o coroană regească*, arată spre un fapt mult mai semnificativ decât luarea asupra sa a unor noi ornamente în îmbrăcăminte, sau chiar decât cucerirea vreunei provincii. Domnia sa a introdus în lume un nou sistem de relații între guvernator și cei guvernați. Autoritatea conducătorilor de dinainte se baza pe simțămintele de rudenie; ascensiunea unui șef avea imaginea unui control părintesc. Nimrod, din contră, a fost un *suveran peste teritorii*, și peste oameni *pentru că locuiau acolo, indiferent de relațiile lor personale*. Înainte existaseră triburi - familii extinse - *societate: acum* exista o națiune, o comunitate politică - STATUL. Istoria politică și socială a lumii de acum încolo, este diferită, dacă nu divergentă.” *Imperiile Bibliei, cap. 6, par. 7.*

Aceasta a fost adevărata origine a statului.

Statul a fost, și este, rezultatul îndepărtării oamenilor de Dumnezeu. Doar astfel a fost posibilă apariția sa; deoarece, dacă toți oamenii ar fi păzit cele două dintâi “dintre toate poruncile”, ar fi fost imposibil ca vreo dată să apară statul. Nu s-ar fi putut exercita nicio autoritate umană. Toți ar fi fost supuși în mod egal lui Dumnezeu; El ar fi fost singurul suveran.

Înainte de Nimrod exista societate. Respectul față de drepturile persoanelor și ale proprietății era menținut. Abia când apostazia a crescut, și oamenii s-au îndepărtat mai mult și tot mai mult de Dumnezeu, s-a întâmplat ca ideea monarhică să apară și să fie personificată în Nimrod.

Nimeni să nu înțeleagă greșit. Aceasta nu vrea să spună, nici să sugereze, că *acum* nu trebuie să existe guvernare omenească, că nu trebuie să existe stat, nici măcar că nu trebuie să existe monarhie. Pur și simplu spune ceea ce este adevărat, că dacă oamenii nu s-ar fi îndepărtat de Dumnezeu, nu ar fi putut exista niciun stat pe pământ, nici vreo guvernare pământească.

Este adevărat că aceste lucruri sunt consecința îndepărtării de Dumnezeu. Dar oamenii, *fiind departe* de Dumnezeu, toate aceste lucruri, chiar monarhiile de felul lui Nimrod sau Nero, au devenit necesare, în raport cu gradul de apostazie.

Este mai bine să existe o guvernare, oricât de

rea, decât să nu existe deloc. Chiar și o guvernare ca a lui Nimrod sau a lui Nero este mai bună decât deloc. Dar dacă nu ar fi fost apostazie nu ar fi fost posibilă nicio guvernare omenească; și fără ca apostazia să înainteze până la o așa măsură înfricoșătoare, nu ar fi putut fi un asemenea guvern ca al lui Nimrod sau al lui Nero.

Exemplul lui Nimrod a fost urmat cu zel de toate triburile dimprejur, până ce toate au fost absorbite de el. Societatea s-a dus și au rămas numai statele; și acestea universal idolatre. În toată regiunea, numai Avraam a rămas credincios lui Dumnezeu, până și părinții lui au ajuns idolatrii. Ei “slujeau altor dumnezei.” Iosua 24:2.

Dumnezeu a ales atunci pe Avraam pentru a fi tatăl tuturor credincioșilor; tatăl tuturor celor ce vor să-l aibă pe Dumnezeu ca Domn al lor. Avraam reprezenta atunci religia lui Dumnezeu, începutul Bisericii lui Dumnezeu. Și Dumnezeu a separat pe Avraam de acel stat. El a spus lui Avraam, “Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta.” Gen. 12:1.

Prin faptul că l-a separat astfel pe Avraam de stat, de țara lui, Dumnezeu a învățat oamenii de atunci și din toate timpurile, necesitatea separării religiei de stat, a separării Bisericii de stat.

Nu trebuie uitat că în cazul lui Avraam, acest exemplu universal, separarea religiei de stat, a

însemnat separarea *credinciosului ca individ* față de stat. Iar cum Avraam era în acel timp biserica, și el a fost separat de stat, prin aceasta este arătat clar că adevărata separare a bisericii de stat constă în separarea individuală a membrilor bisericii față de stat. Afară de aceasta, este foarte clar, în sine, că dacă același individ este membru al Bisericii și al statului în același timp, atunci *în el* există unire între biserică și stat.

Capitolul 3

SEPARAREA DINTRE BISERICĂ ȘI STAT

Când Dumnezeu i-a spus, “Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta”, Avraam a ieșit “fără să știe unde se duce.” Evr. 11:8.

Dumnezeu nu-i arătase încă pământul sau țara în care avea să meargă, și care avea să fie a lui. Doar îi promisese că i-o va arăta.

Existau însă trei lucruri pe care Avraam trebuia să le facă înainte să poată aștepta pe drept ca Dumnezeu să-i arate țara promisă, care avea să fie a lui. Mai întâi, trebuia să iasă din țara sa; al doilea, din rudenia sa, și în al treilea rând, din casa tatălui său.

El și-a părăsit țara; dar când a făcut-o, tatăl său și rudenia sa au venit cu el în Haran, și au locuit acolo. Aici tatăl său a murit; apoi, separat de casa tatălui său, a plecat spre țara Canaan.

Dar aici l-a însoțit unul din rudenia sa - Lot, fiul fratelui său. Cât timp Lot era cu el, nefiind despărțit de rudenia sa, deși se despărțise de țară și de casa tatălui său, Dumnezeu nu a putut să-i arate locul, nici țara pe care vroia să i-o dea.

Dar a venit ziua când Lot avea să se despartă de el. "Lot și-a ales toată câmpia Iordanului, și a mers spre răsărit. Astfel s-au despărțit ei unul de altul." Gen. 13:11. Abia atunci Dumnezeu i-a arătat lui Avraam țara pe care i-a promis că i-o va arăta, țara care urma să fie a lui.

"Domnul a zis lui Avraam, *după ce s-a despărțit Lot de el*: Ridică-ți ochii, și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o

vezi și-o voi da ție, și seminței tale în veac.” Gen. 13:14,15.

Țara pe care i-a arătat-o atunci Domnul lui Avraam, și pe care i-a promis acolo că o va avea ca posesiune pentru veșnicie - acea țară cuprindea întreaga lume; pentru că “făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, nu a fost făcută pe temeiul legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.” Rom. 4:13.

De aceea, când la cuvântul Domnului Avraam și-a ridicat privirea pentru a vedea ceea ce Domnul voia să-i arate, a văzut “lumea viitoare”, ce va fi dată în stăpânire pentru veșnicie tuturor celor ce au credință. Căci, “dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.” Gal. 3:29.

Din ziua aceea, Avraam a locuit în țara promisă “ca într-o țara care nu era a lui”, căutând “o patrie mai bună, adică o patrie cerească”, așteptând “cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.” Evr. 11:9,16,10. Deși Dumnezeu promisese că va da țara aceea lui Avraam și seminței lui după el, totuși, cât a trăit în lumea aceasta, în mod real “din țara aceea nu i-a dat nimic în stăpânire, nici măcar o palmă de loc (nici măcar atât cât să-și pună piciorul acolo - KJV).” Fapte 7:5.

Observați ceva: Dumnezeu a chemat pe Avraam afară din țara lui, și astfel l-a despărțit de ea. Apoi, nu i-a dat nici măcar atât cât să-și pună piciorul în vreo altă țară din lumea aceasta.

La momentul respectiv, Avraam reprezenta religia lui Dumnezeu. Prin faptul că a lucrat astfel cu Avraam și a lăsat scris aceasta, Domnul a arătat, pentru toate timpurile și pentru toate popoarele, că voia lui este absoluta separare între religia Sa și orice stat. Reprezentând astfel completa separare a religiei Sale de orice stat, El arată că această separare constă în separarea ca individ a credinciosului religiei Sale față de orice stat. Călcați voi “pe urmele credinței aceleia pe care o avea tatăl vostru Avraam”, prietenul lui Dumnezeu? Rom. 4.

Pentru că Avraam reprezenta, în acel timp, biserica lui Hristos, și pentru că a fost în acest fel separat complet, de către Domnul, de orice stat și țară de pe pământ, este arătat tuturor popoarelor ca un adevăr veritabil al evangheliei lui Hristos, că trebuie să existe totală separare a religiei față de stat, și că biserica lui Hristos nu poate avea nicio patrie în această lume. Arătând astfel, că *biserica* lui Hristos nu poate avea nicio țară în lume, El arată că *membrii ca individ* ai bisericii lui Hristos nu pot avea nicio țară în lumea aceasta; întrucât membrii ei formează biserica lui Hristos.

În același fel au locuit Isaac și Iacov, moștenitori împreună cu Abraham ai aceleiași făgăduințe, acceptând împreună cu Abraham să fie separați de orice stat sau țară, “mărturisind că sunt străini și călători pe pământ,” și așteptând țara pe care Dumnezeu o pregătise pentru ei, “cetatea care are temelii tari, al cărui meșter și ziditor este Dumnezeu”.

Faptul că au acceptat aceasta de bună voie, prin propria lor alegere, prin credința în Dumnezeu, este arătat după cum este scris: “dacă ar fi avut în vedere pe aceea (țara) din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-i este rușine să se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate.” Evr. 11:15,16.

Lucrarea lui Dumnezeu cu Avraam, și înregistrarea acesteia, sunt pentru învățătura tuturor oamenilor care vor să-l creadă pe Dumnezeu, din acel timp și până la sfârșitul lumii. Pentru că Avraam a fost cel chemat, cel ales, prietenul lui Dumnezeu, tatăl tuturor celor ce cred. Și toți “cei ce au credință sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios.” Gal. 3:9. Iar marea lecție ce învață că religia lui Dumnezeu înseamnă separarea religiei de stat, nu este cel mai neînsemnat element din învățătura cuprinsă în acest

raport al purtării lui Dumnezeu cu Avraam. Călcați voi pe urmele credinței tatălui vostru Avraam? Ați ieșit din țara voastră? Sau încă mai aveți o țară în această lume? Există *în voi* unire a religiei cu statul?

Mai departe: “Acum, făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui. Nu zice, “și semințelor”, (ca și cum ar fi vorba de mai multe); ci ca și cum ar fi vorba numai de una: “și Seminței tale”, adică Hristos.” Gal. 3:16. De aceea, promisiunile amintite în Scriptură, făcute “lui Avraam și Seminței lui”, sunt întotdeauna făcute lui Avraam și lui Hristos, și lui Avraam în Hristos. De aceea, “dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.” Gal. 3:29.

Când Hristos, Sămânța promisă, a venit în lume ca un om printre oameni, atunci în El, ca mai înainte în Avraam, a fost reprezentată religia lui Dumnezeu și biserica lui Hristos. Iar El a păstrat întotdeauna principiul separării între religie și stat, pe care El însuși l-a prezentat lumii prin viața și istoria despre Avraam.

El a refuzat să dea curs, fie chiar și printr-un singur semn, dorinței poporului de a-L face împărat. Ioan 6:15. A refuzat, când I s-a cerut, să fie judecător sau împărțitor peste oameni în ce privește dreptul de proprietate. Luca 12:13-15. A

refuzat să recunoască liniile de distincție naționale, zidul de despărțire pe care Israel, în exclusivismul lui, l-a ridicat între ei și celelalte națiuni. A refuzat să judece, sau să permită altora să judece pe cineva pentru că nu crede în El. Ioan 12:47,48. A declarat lămurit că, deși este împărat, împărăția Lui nu este din lumea aceasta, și nu este legată în niciun fel de această lume. Ioan 18:36. A declarat clar separarea religiei Sale față de stat. “Dați dar Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”. Marcu 12:17. Iar când Și-a trimis ucenicii cu împuternicirea cerească de a predica Evanghelia împărăției Sale, nu i-a trimis la o națiune aparte, ci ca să învețe “*toate neamurile*, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt.” El i-a trimis să predice Evanghelia; nu la un popor deosebit, favorizat, exclusiv, ci la orice făptură.

Se vede din nou că în fiecare fază a principiului fundamental al religiei lui Dumnezeu și al bisericii lui Hristos, de la începutul până la sfârșitul lumii, există cerința separării absolute a religiei de stat - dezlipirea totală a bisericii Sale față de orice stat sau țară din lume, și de lume însăși.

Iar dezlipirea totală a bisericii Sale de orice stat și orice țară din lume, și de lume însăși, este și poate fi împlinită numai prin dezlipirea individuală a membrilor bisericii Sale de orice stat și țară din

lume, și de lume însăși.

Voi “nu sunteți din lume; pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii.” “Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume.” Ioan 15:19; 17:16. Voi sunteți?

Capitolul 4

PĂRĂSIREA EGIPTULUI

La începuturile Egiptului s-a urmat același curs ca și la începuturile Babilonului și Asiriei.

La început au cunoscut pe singurul Dumnezeu adevărat; El era singurul lor Rege, singurul lor Conducător.

Dar nu le-a plăcut să-L păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor; de aceea au alunecat în idolatrie, și de la idolatrie au ajuns la monarhie.

Scrierile Egiptene arată că primii conducători ai Egiptului erau zeii; după acea semizeii; și după acea regii.

Însă, în Egipt, regele nu s-a mulțumit, ca în

Asiria, să se numească viceregele dumnezeului său; el a pretins că este întruparea dumnezeului însuși - zeul era personificat în rege; de la el, se spunea, poporul “primea suflarea din nărilor lor;” el era “dătătorul vieții.” - *Imperiile Bibliei, cap. 7. par. 38,44.*

Astfel, deși Nimrod a fost primul om care a instituit autoritatea monarhică și care și-a asumat titlul regesc și coroana, totuși în Egipt exemplul său a fost urmat până la extrem. Astfel, Egiptul a fost, fără dubii, cea mai idolatră națiune din câte au existat vreodată pe pământ. Aici a culminat apostazia în tot felul, așa încât în toată Biblia cuvântul “Egipt” simbolizează tot ceea ce este contrar lui Dumnezeu.

Când puterea monarhiei a umplut câmpia Mesopotamiei, Dumnezeu l-a chemat pe Avraam să iasă din acea țară, și să meargă în țara Canaan, unde putea să fie liber. Astfel a făcut separare între biserică și stat, și a predicat acest lucru tuturor oamenilor.

Dar odată cu scurgerea timpului, prin influența Egiptului, puterea monarhiei s-a răspândit în toate țările, din Etiopia până la Ararat și Asia centrală. Atunci, deoarece poporul Său era obligat să trăiască oricum sub puterea monarhiei, Dumnezeu i-a așezat acolo unde puteau face cel mai mult bine posibil - i-a plasat în inima imperiului lumii, chiar

în Egipt.

Aici, în tot timpul supremației imperiului egiptean, cu Iosif și Moise alături de tron, și având pe Israel în mijlocul poporului egiptean, Dumnezeu a păstrat înaintea națiunilor cunoștința despre Sine. Și imediat ce a sosit timpul când imperiul egiptean trebuia să cadă, Dumnezeu voia să-și plaseze poporul din nou în Canaan, pivotul marilor drumuri ale națiunilor.

În acel timp al sfârșitului trebuia ca lumea să fie din nou învățată separarea religiei de stat, separarea bisericii de stat. Poporul lui Dumnezeu trebuia scos din Egipt, pentru ca ei și națiunile să învețe marile principii ale Evangheliei, ale supunerii supreme față de Dumnezeu, ale separării dintre religie și stat, dintre biserică și țară.

Moise a înțeles aceasta, motiv pentru care “a refuzat să se numească fiul fiicei lui faraon” Evr. 11:24. Moise a fost fiul adoptat de fiica lui faraon. Fiica lui faraon era prima dintre soțiile lui faraon, și împărăteasă. De aceea, Moise, prin dreptul cel mai deplin, era moștenitorul vizibil al tronului Egiptului. Și cum regele era atunci la peste optzeci de ani, putea să fie doar puțin timp până ce Moise ar fi devenit posesorul tronului Egiptului. Tronul Egiptului era la timpul acela tronul lumii; pentru că în timpul acela puterea Egiptului conducea lumea. Era statul suprem, imperiul ce guverna totul. (vezi

Imperiile Bibliei, cap. 7).

Pentru Moise, a refuza să fie fiul fiicei lui faraon însemna a refuza tronul Egiptului. A renunța la tronul Egiptului însemna a renunța la puterea Imperiului. Aceasta însemna în mod definit o dezlipire de stat.

În acel timp Moise a fost chemat să fie pus în slujbă în “casa lui Dumnezeu,” care este “biserica viului Dumnezeu.” Evr. 3:2,5; 1 Tim. 3:15. Ascultând de această chemare, a renunțat la tronul Egiptului și la puterea imperiului. Aceasta a fost cauza pentru care el în mod hotărât s-a separat de stat. Scriind aceasta, Dumnezeu a dorit să învețe toate popoarele că pentru conformare cu voia Lui este necesară separarea bisericii de stat; aceasta înseamnă renunțarea la tronul și puterea imperiului pământesc - separarea totală a religiei de stat. Înregistrând lucrul acesta, Dumnezeu dorește să ne învețe, și ne învață, că unirea cu biserica Sa înseamnă separare de stat.

Prin credința lui Hristos a făcut Moise toate acestea. “Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon; ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului.” Evr. 11:24-26.

Astfel, din ziua aceea până acum, a fost făcut clar tuturor popoarelor că principiul original al Evangheliei și al bisericii, credința în Dumnezeu, credința lui Hristos, presupune separare absolută între biserică și stat; renunțare la tronul și la puterea dominației pământești; separarea totală a religiei de stat; și că a te uni cu biserica lui Hristos presupune a te separa de statele și țările acestei lumi.

Aceasta este semnificația credinței în Dumnezeu, a credinței lui Isus Hristos, principiul fundamental al Evangheliei și al bisericii, pentru toate popoarele lumi de astăzi.

Capitolul 5

“SINGURA NAȚIUNE” – ALEGÂND UN REGE

Patruzeci de ani Domnul Și-a condus poporul și l-a hrănit în pustie.

În tot acest timp i-a învățat calea supunerii față de Sine - calea credinței.

A făcut aceasta pentru ca scopul Lui să poată fi împlinit prin ei în țara spre care mergeau să o ia în stăpânire.

La sfârșitul celor patruzeci de ani, erau staționați în câmpia Moabului, în fața Ierihonului, pregătindu-se să intre în țara moștenirii lor.

În timp ce tăbărau acolo, voia lui Dumnezeu cu privire la ei a fost declarată printr-o inspirație căreia profetul Balaam nu i s-a putut împotrivi, în cuvinte de învățătură pentru poporul Său din toate timpurile.

Acestea sunt cuvintele: *“Este un popor care locuiește deoparte, și nu face parte dintre neamuri.”* Num. 23:9 (... nu este socotit printre națiuni - trad. engl., n.t.)

Pe vremea aceea poporul lui Dumnezeu alcătuia “biserica din pustie” (Fapte 7:38); și declarând astfel că ei vor locui singuri și nu vor face parte dintre neamuri, Dumnezeu Și-a arătat clar voia, ca biserica Lui să fie pentru totdeauna separată de orice stat și națiune de pe pământ.

Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca poporul Său să fie constituit într-o împărăție, stat, ori guvern, asemenea popoarelor din această lume; nici ca ei să fie conectați în vreun fel cu vreo împărăție, stat, sau guvern din lumea aceasta.

Ei nu trebuiau să fie asemenea națiunilor sau popoarelor din jurul lor. Ei trebuiau să fie separați pentru Domnul “de toate popoarele care sunt pe fața pământului.” Ex. 33:16.

Poporul trebuia să locuiască deoparte, și să nu fie socotit printre națiuni.

Guvernarea lor trebuia să fie o teocrație pură și simplă - Dumnezeu singurul lor Rege, singurul lor

Conducător, singurul lor Legiuitor. Trebuia să fie într-adevăr o organizație bisericească, începând cu organizația “bisericii din pustie”, și trebuia să fie separată de orice idee de stat. Sistemul format în pustie prin Moise, trebuia să fie continuat în Canaan, și era intenționat să continue perpetuu.

“Guvernarea lui Israel era administrată în numele și prin autoritatea lui Jehova. Lucrarea lui Moise, a celor șaptezeci de bătrâni, legiuitori și conducători, era pur și simplu de a aplica legea pe care a dat-o Dumnezeu. Ei nu aveau dreptul să legisfeze pentru națiune.” Pentru că Dumnezeu a spus clar, “Voi să nu adăugați la cuvintele pe care vi le spun, nici să nu scoateți din ele.” Deut. 4:2.

Astfel principiile guvernării lor erau doar acele ale unei teocrații pure. Aceasta “a fost și a continuat să fie condiția existenței lui Israel ca națiune. “În orice guvern, numai loialitatea față de principiile guvernului din partea cetățenilor săi, poate să-l facă un succes. În consecință, în ce privește pe Israel, numai loialitatea față de principiile unei pure teocrații - Dumnezeu singurul lor Rege, singurul lor Conducător, singurul Legiuitor - era ceea ce putea da succes aceluia guvern.

Dar loialitatea față de aceste principii cerea ca fiecare din popor să recunoască în mod constant, și să caute, rămânerea prezenței lui Dumnezeu *cu el*

ca singurul Rege, Conducător și Legiuitor, în toată conduita vieții lui zilnice. Dar, “prin credință” Dumnezeu locuiește în inimă și conduce în viață. Și “fără credință este cu neputință să fim plăcuți lui.” De aceea, existența guvernului original al lui Israel și existența lui Israel ca națiune, depindea de rămânerea într-o credință vie în Dumnezeu, a fiecărui individ din Israel. Dar tocmai aici, în singurul punct în care putea să cadă, Israel a căzut. Poporul nu a rămas în credință. Ei nu au rămas loiali lui Dumnezeu ca Rege al lor. “Iosua, fiul lui Nun, robul Domnului, a murit, în vârstă de o sută zece ani... tot neamul acela de oameni a fost adăugat la părinții lui; și s-a ridicat după el alt neam de oameni, care nu cunoștea pe Domnul, nici ce făcuse El pentru Israel. Copiii lui Israel au făcut rău în ochii lui Dumnezeu, și au slujit Baalilor. Au părăsit pe Domnul Dumnezeuul părinților lor, care i-a scos din țara Egiptului, și au mers după alți dumnezei, dintre dumnezeii popoarelor care erau împrejurul lor, s-au închinat înaintea lor, și l-au provocat pe Dumnezeu la mânie. Au părăsit pe Dumnezeu, și au slujit lui Baal și Astarteei.” Jud. 2:8-13.

Apoi, toate relele ce au venit asupra lor ca rezultat al apostaziei și idolatriei, ei le-au pus pe seama guvernării lui Dumnezeu. În necredința și apostazia lor, nu au putut vedea în atacurile

continue ale păgânilor, prin care țara le era pustiită și ei erau asupriți, decât dovada că în toate lucrurile practice guvernarea lui Dumnezeu a dat greș.

De aceea, au ajuns la concluzia “că pentru a-și menține statutul între națiuni, semințiile trebuie să fie unite sub o guvernare puternic centralizată. Pe măsură ce s-au depărtat de ascultarea față de legea lui Dumnezeu, au dorit să fie eliberați de sub conducerea Suveranului lor divin; și astfel cerința după *monarhie* s-a răspândit în tot Israelul.” Conform acesteia, i-au spus lui Samuel, “Pune un împărat peste noi să ne judece, cum au toate neamurile.” 1 Sam. 8:5.

Întrucât inima le era complet îndreptată spre a avea un împărat ca toate neamurile, și cum în mod practic oricum semănau mult cu toate neamurile, cel mai bun lucru pe care Domnul îl putea face pentru ei era să-i lase să aibă un rege. Totuși, I-a spus lui Samuel, “Protestează solemn înaintea lor” 1 Sam. 8:9 (trad. engl.)

Așa a făcut Samuel, totuși ei au insistat: “Nu; ci să fie un împărat peste noi; ca să fim și noi ca toate neamurile; împăratul nostru ne va judeca, va merge în fruntea noastră și ne va cârmui în războaiele noastre.” 1 Sam. 8:19,20.

Despre toate acestea, Domnul a spus lui Samuel, “Nu pe tine te leapădă, ci *pe Mine mă leapădă*, ca să nu mai domnesc peste ei.” Iar

Samuel le-a spus, “*astăzi voi lepădați pe Domnul*” și “Îi ziceți: pune un împărat peste noi.” 1 Sam. 8:7; 10:19.

S-a repetat aceeași istorie a Babilonului, a Asiriei și a Egiptului. Măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu l-au proslăvit ca Dumnezeu. Și pentru că nu l-au păstrat pe Dumnezeu în cunoștința lor, arhi-amăgitorul i-a sedus spre idolatrie, și de la idolatrie spre monarhie, cu scopul de a câștiga supremație asupra lor și, prin influență lumească sau prin forță, să-i oprească cu totul de la slujirea lui Dumnezeu.

Domnul spusese despre ei, “Poporul acesta va locui singur și nu va fi socotit printre neamuri”, tocmai pentru a evita toate acestea.

Dacă ar fi rămas credincioși acestui principiu, nu ar fi existat niciodată în Israel stat sau împărăție.

De aceea, prin enunțarea acestui principiu, Dumnezeu a intenționat ca ei să fie separați pentru totdeauna de orice stat sau împărăție pe pământ.

Și pentru că, atunci când a fost a fost rostit acest cuvânt, ei erau “biserica”, este absolut sigur că prin enunțarea acestui principiu, Dumnezeu a intenționat să-i învețe pentru totdeauna, pe ei și pe toți oamenii, că voia Sa clar exprimată, este ca să fie completă separare între biserica Lui și orice stat sau împărăție de pe pământ; să nu existe niciodată, nicio legătură între religia lui Dumnezeu și orice

stat sau împărăție din lume.

Mai departe: întrucât acel popor era atunci biserica și, întrucât Domnul a spus că ei L-au lepădat când și-au format statul și împărăția, este clar arătat de Cuvântul lui Dumnezeu că, oricând biserica formează vreo legătură cu orice stat sau împărăție de pe pământ, făcând așa, Îl leapădă pe Dumnezeu.

Dar nu este posibil ca biserica să formeze legături cu statul decât dacă *membrii individuali* ai ei formează legături cu statul. De aceea, pentru că prin formarea de astfel de legături biserica Îl respinge pe Dumnezeu, și pentru că nu este posibil ca ea să facă aceasta decât prin membrii individuali ai bisericii, este foarte clar că învățătura Cuvântului lui Dumnezeu spune că, pentru membrii bisericii, a forma legături cu statul înseamnă a-l respinge pe Dumnezeu.

Din timpuri străvechi, toate acestea au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșitul veacurilor. Vor oamenii de astăzi să fie învățați prin aceste lucruri?

Capitolul 6

“CA TOATE NEAMURILE”

Dumnezeu rostise cu privire la Israel, “Iată, poporul aceasta va locui singur, și nu va fi socotit printre neamuri” Num. 25:9. (trad. KJV)

Dar, contrar voii Lui exprimate și împotriva protestului Său solemn, Israel a dat naștere unei împărății și a instaurat un stat.

Ei au făcut aceasta, după cum au afirmat lămurit, ca să fie “ca toate neamurile”. Contrar tuturor dorințelor lui Dumnezeu, poporul voia să fie “socotit printre neamuri”.

Dar Israel era biserica, în timp ce toate neamurile erau state. Din acest motiv, Israel nu putea fi ca neamurile, fără să se transforme într-un stat.

Dar, Israel fiind biserica, nu putea să se constituie într-un stat fără ca în același timp, și prin aceasta, să dea naștere la unire între biserică și stat.

Ei s-au constituit într-un stat și, astfel, au unit biserica cu statul. Dar, pentru că aceasta s-a făcut împotriva Cuvântului lămurit al lui Dumnezeu și a protestului Său solemn, este cu siguranță un adevăr acela că orice unire a bisericii cu statul este împotriva Cuvântului clar și a protestului solemn al

lui Dumnezeu.

Israel, fiind “biserica”, “stâlpul și temelia adevărului”, era depozitarul și reprezentantul adevăratei religii în lume. Când Israel s-a constituit într-un stat, nu s-a făcut altceva decât o unire între *religie* și stat. Dar, întrucât constituirea lor într-un stat a fost contrară voinței exprimate și împotriva protestului solemn din partea Domnului, este foarte limpede adevărul că orice legătură între religie - cu atât mai mult a adevăratei religii - și stat este total împotriva voinței exprimate și a protestului solemn al lui Dumnezeu.

Așa cum Israel, depozitarul și reprezentantul adevăratei religii, în scopul de a forma o legătură a religiei cu statul, Îl lepăda pe Dumnezeu, este adevărat cu certitudine că orice alt popor, în formarea unei legături a religiei cu statul, prin înfăptuirea acestui lucru, leapădă pe Dumnezeu.

Nimic nu poate fi mai clar, de aceea, decât faptul că Dumnezeuul cerului și al pământului, Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, este întotdeauna împotriva legăturii religiei cu statul. El nu va fi niciodată părtaș la o asemenea tranzacție.

Acesta este motivul pentru care El a dorit ca “poporul acesta să locuiască singur”. Acesta este motivul pentru care El voia ca ei să nu fie “socotiți printre neamuri”. Dorința Lui a fost ca ei să

locuiască cu El, să-L aibă pe El ca singur Dumnezeu al lor, singur Rege al lor, singur Conducător al lor, singur Legiuitor al lor - să fie pentru ei “totul în toți”.

Dumnezeu a vrut ca nu numai Israel, ci toate popoarele de pe pământ, să știe că El este mai bun decât toți ceilalți zei, că El este un Rege mai bun decât toți ceilalți regi, că El este un Conducător mai bun decât toți ceilalți conducători, că El este un Legiuitor mai bun decât toți ceilalți legiuitori, că Legea Sa este mai bună decât toate celelalte legi și că sistemul Lui de guvernare este mai bun decât toate celelalte sisteme de guvernare.

Din această rațiune a vrut El să așeze pe Israel în Palestina, acolo unde era pivotul drumurilor cele mai circulate ale neamurilor; cu Dumnezeul cerului ca singurul lor Rege, Conducător și Legiuitor; cu Legea Lui, singura lor lege și cu forma Lui de guvernare ca singura lor formă de guvernare; un popor care să locuiască singur și să nu facă parte dintre neamuri - un popor sfânt și fericit; o biserică plină de slavă.

Prin locuirea lor în felul acesta, sub ochii tuturor neamurilor care Îl uitaseră pe Dumnezeu, aceste neamuri ar fi fost învățate în mod constant despre bunătatea lui Dumnezeu și ar fi fost atrase din nou spre El. În această idee, El le-a spus: “Iată, v-am dat legi și porunci... ca să le împliniți în țara pe care

o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți; căci aceasta este înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi toate aceste legi și vor spune: acest mare neam este un popor cu totul înțelept și priceput.” Deut. 4:5,6.

Dar Israel nu a vrut să fie așa. Israel a vrut să fie “socotit printre neamuri”. Israel a vrut să fie “ca toate neamurile”. Și așa a fost, din ziua aceea până astăzi. Lui Dumnezeu nu I s-a permis niciodată, de către cei care se numeau poporul Său, să se descopere pe Sine lumii, așa cum este El în realitate. Biserica Lui, întotdeauna, a fost prea dispusă să fie “socotită printre neamuri”, prea dispusă să fie “ca toate neamurile”. Ea a fost întotdeauna prea dispusă să se unească cu statul, să fie o parte a statului, religia ei să fie o chestiune de stat și de guvernare, “ca toate neamurile”. Așa este situația bisericii în toată lumea - în zilele noastre.

“Ca toate neamurile”. Israelii nu au înțeles că *a nu fi*, în această privință, asemeni celorlalte neamuri, era un deosebit privilegiu și binecuvântare. Dumnezeu îi separase pe israeliți de toate celelalte popoare, ca să facă din ei tezaurul Său special. Însă ei, fără să ia în seamă această înaltă onoare, au dorit cu înverșunare să imite exemplul păgânilor.

“Dorința de a se conforma obiceiurilor și practicilor lumești există încă în mijlocul poporului

care mărturisește că este al lui Dumnezeu. Pe măsură ce *se îndepărtează de Domnul*, ei devin ambițioși după câștigul și onoarea din lume. Creștinii caută cu consecvență să imite practicile acelor care se închină dumnezeului acestei lumi. Mulți susțin că prin unirea cu cei necredincioși și prin conformare cu obiceiurile lor, pot exercita o influență mai puternică asupra celor fără evlavie.

“Dar toți ce urmează această cale se separă prin aceasta de Sursa puterii lor. Devenind prietenii lumii, se fac dușmanii lui Dumnezeu. De dragul distincțiilor pământești, sacrifică onoarea nespusă la care Dumnezeu i-a chemat, aceea de a descoperi gloria Aceluia care ne-a chemat de la întuneric la lumina Sa minunată.

“Zilele de cea mai mare prosperitate a lui Israel au fost acelea în care ei au recunoscut pe Iehova ca Rege al lor - când legea și guvernarea pe care a stabilit-o El erau privite ca superioare față de cele ale celorlalte națiuni.” *Patriarhi și Profeți, cap. 59, par. 8-13*. Și așa vor fi zilele de cea mai mare prosperitate ale oricărui popor.

Legile lui Dumnezeu, exact așa cum sunt ele, fără nici o adăugare sau diminuare a lor, sunt superioare oricărui alte legi. Guvernarea Lui, administrată de El Însuși prin lucrarea Duhului Său etern în fiecare inimă în parte, este superioară oricărei alte guvernări.

Dar cum vor ști lucrurile acestea popoarele care nu-l cunosc pe Dumnezeu, atât timp cât *propriul Său popor* nu vrea să le aibă? Cum vor ști națiunile aceste lucruri, dacă biserica Lui nu vrea să le recunoască și să le aibă în felul acesta?

În loc de a susține legile lui Dumnezeu și guvernarea Lui ca fiind superioare celor ale tuturor statelor și națiunilor, oamenii care poartă numele lui Dumnezeu consideră că trebuie să intre în politică, să se amestece în politica guvernamentală, consideră că ei trebuie să cârpească legile și să manipuleze guvernele statelor și națiunilor din lume.

În loc să preamărească legile și guvernarea lui Dumnezeu înaintea lumii, ca fiind superioare legilor și guvernării tuturor națiunilor, și să arate supunere neșovăielnică față de acestea ca atare, oamenii din bisericile mărturisitoare ale lui Dumnezeu caută să amestece cetățenia cerească și cetățenia pământească; să coboare din locul lor superior legea și guvernarea lui Dumnezeu și să le amestece cu legile și guvernarea națiunilor într-o unire necuviincioasă și profană a religiei cu statul.

În felul acesta, oamenii din bisericile ce mărturisesc a fi ale lui Dumnezeu, din societățile și uniunile tinerilor care mărturisesc creștinismul - din toate elementele bisericești din țară, combinate – merg exact pe calea vechiului Israel; ei nu vor să

locuiască separați; ei vor să fie socotiți printre națiuni; ei vor să fie ca toate neamurile; ei vor să se lege cu statul; ei vor să formeze o uniune între religie și stat; ei vor să-l respingă pe Dumnezeu, ca să nu domnească peste ei.

Capitolul 7

REZULTATUL ALEGERII DE A FI “CA TOATE NEAMURILE”

Israel a vrut să formeze un stat și să aibă un

împărat, ca să fie “ca toate neamurile”.

Toate neamurile erau păgâne. A fi “ca toate neamurile” nu însemna altceva decât a fi ca păgânii.

Toate neamurile au devenit păgâne prin faptul că au lepădat pe Dumnezeu. Deci, dacă Israel a dorit să fie “ca toate neamurile” - ca toți păgânii - aceasta a fost posibil doar prin lepădarea lui Dumnezeu.

De aceea, când Domnul a spus, “pe Mine mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei”, aceasta a fost pur și simplu o declarație a unui fapt.

Când Israel a instaurat un stat, prin aceasta, a creat o unire a religiei cu statul. Dar ei au trebuit să-l respingă pe Dumnezeu pentru a instaura statul. De aceea, au trebuit să-l respingă pe Dumnezeu pentru a crea unire între religie și stat.

Din aceasta reiese, în mod limpede, că niciun popor, niciodată, nu poate realiza o unire între religie și stat, fără să-l respingă pe Dumnezeu.

Însă, deși Israel l-a respins pe Dumnezeu, totuși El nu i-a respins pe ei. El a continuat să se îngrijească de ei și, prin profeții Săi, a continuat să caute să-i învețe și să-i călăuzească, ba chiar a făcut tot ce se putea face ca să-i scape de consecințele rele, care erau inevitabil pe calea pe care au ales-o.

Cu mult timp înainte de zilele lui Samuel și ale lui Saul, lui Israel i s-a spus care urma să fie

rezultatul constituirii lor într-un stat și al alegerii unui împărat. Căci, formarea împărăției în zilele lui Saul nu a fost altceva decât culminarea unei îndelung nutrite dorințe, în direcția aceasta.

După marile biruințe ale lui Ghedeon, cu o sută de ani înainte de zilele lui Saul, “bărbații lui Israel au zis lui Ghedeon: Domnește peste noi, tu, și fiul tău, și fiul fiului tău, căci ne-ai izbăvit din mâna lui Madian”. Jud. 8:22.

Aceasta nu a fost altceva decât o propunere de instaurare, în acel timp, a unei împărății, cu Ghedeon primul împărat, și cu dreptul la împărăție transmis ereditar în familia lui. Ghedeon însă, a refuzat oferta și, “le-a zis: “Eu nu voi domni peste voi, nici fiii mei nu vor domni peste voi, ci *Domnul va domni peste voi*”.

Ghedeon a știut că o asemenea propunere însemna respingerea lui Dumnezeu; și el nu a vrut să ia parte la un asemenea lucru. Dar dorința încă pândeă în mijlocul poporului și, patruzeci de ani mai târziu, după moartea lui Ghedeon, s-a dat pe față în locuitorii din Sihem, care l-au făcut pe Abimelec, unul dintre fiii lui Ghedeon, împărat la Sihem.

Dar, printr-o parabolă, Iotam, singurul fiu al lui Ghedeon care a supraviețuit măcelului făcut de Abimelec a arătat clar poporului cum va fi rezultatul acestei încumetări.

Iotam a stat pe vârful Garizim și a chemat poporul din Sihem spunând:

“Copacii au plecat să ungă un împărat și să-l pună în fruntea lor. Ei au zis măslinului: “Împărățește peste noi!” Dar măslinul le-a răspuns: “Să-mi părăsesc eu undelemnul meu, care îmi aduce laude din partea lui Dumnezeu și a oamenilor, ca să mă duc să stăpânesc peste copaci?” Și copacii au zis smochinului: “Vino, tu, de împărățește peste noi!” Dar smochinul le-a răspuns: “Să-mi părăsesc eu dulceața mea și rodul meu cel bun și minunat, ca să mă duc să stăpânesc peste copaci?” Și copacii au zis viței: “Vino, tu, și domnește peste noi.” Dar vița le-a răspuns: “Să-mi părăsesc eu vinul care înveselește pe Dumnezeu și pe oameni, ca să mă duc să domnesc peste copaci?” Atunci toți copacii au zis *spinului*: “Vino, tu, și împărățește peste noi.” Și spinul a răspuns copacilor: “Dacă în adevăr vreți să mă ungeți ca împărat al vostru, *veniți și adăpostiți-vă sub umbra mea*; altfel, să iasă un foc din spin, și să mistuie cedrii Libanului.” Acum, oare cu adevărat și cu toată curăția ați lucrat voi, făcând împărat pe Abimelec? Ați arătat voi bunăvoință față de casa lui Ierubaal și de casa lui?... Abimelec să fie bucuria voastră, și voi să fiți bucuria lui! Dacă nu, să iasă un foc din Abimelec, și să mistuie pe locuitorii din Sihem și casa lui Milo; și un foc să iasă din

locuitorii Sihemului și din casa lui Milo, și să mistuie pe Abimelec!” Jud. 9:8-20.

Așa s-a și întâmplat; timp de trei ani neîncrederea și disensiunile între partide, în legătură cu dreptul la împărăție, s-au ascuțit până când a izbucnit războiul, care nu s-a sfârșit decât odată cu moartea lui Abimelec; și odată cu aceasta s-a sfârșit și experimentul lor de a instaura o împărăție.

Această întâmplare a fost păstrată în memoria Israelului de după aceea, ca o avertizare solemnă și ca o învățătură puternică despre rezultatul inevitabil al oricărei încercări de instituire a unei împărății. Iar când, nesocotind aceasta, și împotriva protestului explicit al Domnului, în cele din urmă au instituit din nou împărăția, s-a ajuns în mod inevitabil la același rezultat, deși cu mai mare întârziere.

Aproape toată perioada de domnie a lui Saul, primul lor Împărat, a fost petrecută de către acesta în invidie și gelozie față de David, și în încercări repetate de a-l omorî. Domnia lui David a fost umbrită de păcatul său grozav, pe care nu l-ar fi putut înfăptui dacă nu ar fi fost împărat; de asemenea a fost tulburată prin trădarea sfetnicului său principal și prin răscoala fiului său, Absalom. Ultima jumătate a domniei lui Solomon a fost marcată de marea sa apostazie, și a fost blestemată

din cauza urâciunilor idolilor care au pătruns în țară odată cu nevestele lui păgâne - toate “prințese”, fiice de împărați - ceea ce a condus, drept consecință, la mari poveri și opresiuni asupra poporului.

La sfârșitul domniei acestor trei împărați, națiunea a ajuns într-o astfel de stare încât nu era bine să mai rămână o singură națiune; și s-au divizat în două - zece seminții au format împărăția lui Israel, și două seminții au format împărăția lui Iuda.

Începând din acea zi, cele zece seminții, au urmat un curs de continuă apostazie, lupte interne și ucideri de împărați, până când, în cele din urmă, cuprinși de teroarea anarhiei, au fost constrânși să strige, “Nu avem nici un împărat”. Osea 10:3. Atunci Domnul S-a oferit lor din nou, spunându-le: “Ai fugit de Mine”. “O, Israele, te-ai distrus singur”. “Întoarce-te la Mine”. “Eu voi fi Împăratul tău”. Osea 7:13; 13:9,10. Însă nu au vrut să se întoarcă și, drept consecință, au fost duși captivi în Asiria, au fost risipiți și pierduți pentru totdeauna.

În timp ce toate acestea se întâmplau regatului lui Israel, despre Iuda se mai putea spune: “Iuda încă domnește împreună cu Dumnezeu, și este credincios împreună cu cei sfinți”. Osea 11:12. Aceasta, însă, a fost doar pentru puțină vreme.

Iuda, de asemenea, a pășit repede, pas cu pas, în jos pe calea apostaziei, până când cuvântul a trebuit să spună despre ea: “*dați jos diadema, luați-i coroana...* înălțați pe cel ce este jos și smeriți pe cel ce este înălțat. O voi da jos, o voi da jos, o voi da jos; *și nu va mai fi*, până când va veni Cel ce are dreptul la ea, și i-o voi da Lui.” Ezech. 21:25-27.

Atunci și Iuda a fost obligat să spună, “nu avem împărat”. Apoi a trebuit să meargă în robie în Babilon, cu cetatea și templul distruse, și țara rămasă pustie.

După aceea, Domnul a fost constrâns să-Și guverneze poporul prin puterile păgâne, până când avea să vină El Însuși. Și chiar când a venit, pentru că nu a vrut să se impună ca un rege pământesc, dând curs aspirațiilor lor politice, au refuzat Să-l recunoască. Iar când, în cele din urmă până și Pilat a apelat la ei, “Să răstignesc pe împăratul vostru?”, din nou, ca în zilele lui Samuel, au insistat în a-l respinge pe Dumnezeu, și au strigat, “noi nu avem alt împărat decât pe cezarul.” Ioan 19:15.

Acesta a fost rezultatul direct, și consecința logica inevitabilă, a pasului pe care l-au făcut în zilele lui Samuel. Când au respins pe Dumnezeu și *au ales pe Saul*, în aceasta a fost împachetă respingerea lui Dumnezeu și alegerea de către ei a *Cezarului*. Respingând pe Dumnezeu pentru a putea fi ca toate neamurile, au devenit ca toate

neamurile care au respins pe Dumnezeu. Acesta a fost rezultatul clar al unirii bisericii cu Statul în mijlocul poporului lui Israel. Și toate au fost scrise exact, așa cum s-au întâmplat în detaliu, pentru învățătura și avertizarea tuturor oamenilor ce au venit după aceea, și pentru învățătura acelor peste care a venit sfârșitul veacurilor.

În zilele noastre, vrea, poporul mărturisitor al lui Dumnezeu din biserici, societăți, ligi, uniuni, și asociații de tot felul, de pretutindeni, să învețe lecția expusă astfel în Cuvântul lui Dumnezeu despre experiența poporului lui Dumnezeu din vechime, care a vrut să aibă un stat, și astfel au respins pe Dumnezeu?

Capitolul 8

ADEVĂRATUL PRINCIPIU PREZENTAT BABILONULUI

Dumnezeu Și-a eliberat poporul din Egipt, și l-a unit cu Sine Însuși, în scopul de a fi separat de toate națiunile. Scoțându-i din Egipt, și unindu-i cu El, a spus despre ei, “Poporul va locui separat și nu va fi socotit printre neamuri.” Num. 23:9. Dar numai prin rămânerea credincioasă în unire cu Dumnezeu, se putea să fie separați de toate neamurile. Ex. 33:16.

Israel era atunci biserica - “biserica din pustie.” Fapte 7:38. Biserica aceea era unită cu Dumnezeu prin legământ solemn. Despre ea Dumnezeu a spus “sunt căsătorit cu tine” și “le-am fost soț.” În felul acesta era unită cu Dumnezeu biserica. Și datorită acestei legături era completă separare între biserică și stat.

Dar Israel a fost necredincioasă lui Dumnezeu. Ea L-a respins și a instituit statul, formând astfel unire între biserică și stat. Rezultatul a fost completa ruină a statului pe care l-au format, risipirea poporului în captivitate printre neamuri și pustiirea propriului lor teritoriu. În timpul captivității și a necazului lor, L-au căutat pe Domnul în căință, și s-au unit din nou cu El prin credincioșie. Aceasta i-a adus înapoi la starea originală, de a fi doar biserică, la starea lor originală de totală separare între biserică și stat.

Dumnezeu a plantat pe Israel - biserica Lui - în Canaan, ca să fie lumina lumii, să ofere cunoștință despre adevărul Dumnezeu; pentru că atunci, și multe veacuri după aceea, Palestina era pivotul lumii cunoscute. Dumnezeu a intenționat ca, fiind credincioși față de El și avându-L pe El în mijlocul lor, ei să influențeze spre bine toate națiunile. Însă ei s-au revoltat și au ajuns să fie nu doar “ca toate neamurile”, ba chiar “mai rău decât păgânii”. De aceea, țara s-a scârbit de ei, și i-a vomat așa cum i-a

vomat pe păgânii dinaintea lor. Levitic 18:25,28; 20:22.

Cu toate că, prin apostazia lor și prin unirea bisericii cu statul, Israel a zădărnicit scopul lui Dumnezeu de a lumina toate neamurile prin ei, în țara în care i-a plantat, Dumnezeu a voit totuși să-și realizeze scopul. Și, separându-i iarăși complet față de stat a voit să lumineze toate neamurile prin ei, în țările în care i-a risipit. Devenind ca toate neamurile, Israel a pierdut puterea de a reține și conduce atenția tuturor neamurilor, ca acestea să-l poată cunoaște pe Dumnezeu, și să fie învățate despre El. Cu toate acestea, Dumnezeu avea să-i folosească, pentru a lumina, pe cei care, prin El, au *obținut* puterea de a reține și conduce atenția tuturor națiunilor. Astfel, *prin ei*, El încă voia să aducă tuturor neamurilor cunoștința despre adevăratul Dumnezeu, și să-i învețe că “Cel Prea Înalt stăpânește peste împărăția oamenilor, și că o dă cui îi place”. Daniel 4:17. Aceasta este întreaga filozofie a captivității și supunerii lui Israel și Iuda față de Asiria, Babilon, Medo-Persia, Grecia și Roma.

Dumnezeu a transmis împăraților și popoarelor din aceste mari imperii, cunoștința Lui și a adevărului Său pentru popoare și împărați. Și, așa cum am văzut iar și iar în aceste studii, că separarea între religie și stat este unul dintre principiile

fundamentale ale adevărului lui Dumnezeu pentru împărați și națiuni, acesta este unul dintre marile adevăruri vestite împăraților și popoarelor acestor mari imperii. Această vestire a fost scrisă în Cuvântul lui Dumnezeu pentru învățătura tuturor împăraților și popoarelor până la sfârșitul lumii.

În cel de al doilea an al domniei sale ca unic rege, împăratului Nebucadnețar i-a fost arătat în vis un chip mare al cărui cap era de aur, pieptul și brațele erau de argint, coapsele de aramă, picioarele de fier, iar talpa picioarelor și degetele de la picioare, parte de fier și parte de lut. Prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin Daniel, i s-a explicat lui Nebucadnețar că acesta descria cursul imperiilor din acel timp până la sfârșitul lumii.

Acest vis i-a fost dat lui Nebucadnețar din cauză că, în timp ce era în patul său, i-au venit în minte gânduri “cu privire la ce va fi după aceste vremuri”. Din ceea ce s-a întâmplat mai târziu *cu el*, este evident că gândurile lui în această privință, erau de felul că puternica împărăție a Babilonului, pe care *el* o conducea - capul de aur - avea să dăinuiască nespus de mult, în măreția și splendoarea ei. Scopul visului a fost de a corecta această viziune, și pentru a-i arăta adevărul.

Învățătura din vis, oferită prin interpretare divină, a fost aceea că slava de aur a împărăției lui avea să dăinuiască doar puțină vreme, după care

urma să se ridice o altă împărăție, inferioară ei, și o alta, și alta, după care avea să fie împărțire, toate coborând pe scala inferiorității; apoi, în cele din urmă, “Dumnezeul cerului” urma să “ridice o împărăție”, și *numai aceasta* avea să fie împărăția care va dăinui veșnic și nu va fi dată altui popor.

Însă Nebucadnețar nu a vrut să accepte această viziune asupra subiectului. Așa că și-a formulat propria idee într-un chip uriaș, de aproape o sută de picioare înălțime, *tot* din aur din cap până în picioare. Acest chip l-a ridicat în valea Dura, în ținutul Babilonului, pentru închinare, și a chemat pe toți dregători, îngrijitori, cârmuitori, judecători, vistiernici, căpeteniile ținuturilor, și poporul în general, ca să se închine înaintea lui.

Aceasta a fost o înălțare conștientă a propriei lui păreri împotriva descoperirii lui Dumnezeu. Prin aceasta voia să declare tuturor popoarelor că împărăția *lui* de aur avea să rămână pentru totdeauna, că nu urma să existe nici o altă împărăție, care să se ridice separat de a sa și inferioară ei, și după aceea altele, coborând până la una așa de slabă ca fierul amestecat cu lutul. Nu! Nu avea să existe decât împărăția lui de aur, a Babilonului, și aceasta nu avea să fie nimicită, și nici nu avea să aibă capăt, ci avea să rămână pentru totdeauna.

Aceasta era o provocare deschisă pentru

Domnul, într-o mulțime de puncte. Era vorba de pretenția ca ideea lui Nebucadnețar cu privire la împărățiile oamenilor să fie acceptată ca ideea adevărată și divină, împotriva descoperirii făcute de Dumnezeu. Era pretenția ca înaintea întruchipării acestei idei oponente, să se aducă închinare ca înaintea lui Dumnezeu. Și întrucât atât ideea cât și întruchiparea ei erau cu totul ale lui Nebucadnețar, era vorba pur și simplu de așezarea lui Nebucadnețar însuși în locul lui Dumnezeu, drept conducător în împărăția oamenilor, cap al tuturor religiilor, și cel care dirijează toată închinarea.

A fost stabilită o mare zi pentru consacrarea ideii lui Nebucadnețar, și pentru inaugurarea închinării universale înaintea ei. A fost adunată o mare mulțime, formată din multe popoare, națiuni și limbi, din tot vastul său dominion. Când s-au adunat toți, un crainic a strigat: "Iată ce vi se poruncește, popoare, neamuri, oameni de toate limbile! În clipa când veți auzi sunetul trâmbiței, cavalului, chitarei, alăutei, psaltirii, cimpoiului, și a tot felul de instrumente de muzică, să vă aruncați cu fața la pământ, și să vă închinați chipului de aur, pe care l-a înălțat împăratul Nebucadnețar. Oricine nu se va arunca cu fața la pământ și nu se va închina, va fi aruncat chiar în clipa aceea în mijlocul unui cuptor aprins."

În adunarea cea mare, se aflau trei tineri iudei -

Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Când toți ceilalți s-au plecat cu fața la pământ și s-au închinat, aceștia au stat drept în picioare, fără să dea atenție legii care tocmai fusese proclamată, și nici chipului. Imediat au fost observați și pârâți înaintea împăratului. Atunci împăratul, “mâniat și plin de urgie” a poruncit să fie aduși înaintea lui. Ceea ce s-a făcut. I-a întrebat dacă era adevărat că nu se închinaseră și din ce cauză. Apoi le-a repetat decretul său precum și pedeapsa îngrozitoare. Însă ei au răspuns: “O Nebucadnețar, noi nu avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, *să știi, împărate că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai ridicat.*”

Cuptorul a fost încălzit de șapte ori mai mult decât de obicei, și ei au fost legați și aruncați în el. Dar dintr-odată regele se ridică uimit de pe tronul său și strigă consilierilor săi, “Nu am aruncat noi *trei* oameni *legați* în mijlocul focului?” Ei au răspuns regelui, “negreșit, împărate”. El a luat iarăși cuvântul și a zis: “Ei bine, eu văd *patru* oameni umblând *slobozi* în mijlocul focului, și nevătămați; și chipul celui de al patrulea seamănă cu al unui fiu de dumnezei!”.

Atunci i-a chemat afară și a spus, în prezența tuturor: “Binecuvântat să fie Dumnezeuul lui Șadrac, Meșac și Abed-nego, care a trimis pe îngerul Său și a izbăvit pe slujitorii Săi care s-au încrezut în El, *au călcat (au făcut să se schimbe - eng.) porunca împăratului* și și-au dat mai degrabă trupurile lor decât să slujească și să se închine altui dumnezeu decât Dumnezeuul lor!”

Dumnezeu poruncise tuturor națiunilor să slujească împăratului Nebucadnețar, și a spus că pe acea națiune care nu-i va sluji, Domnul o va pedepsi. Totuși, aici El a făcut o minune uimitoare ca să-i salveze pe oamenii care, în mod direct și pe față, au refuzat să se supună unei porunci clare și directe a împăratului. Cum a fost posibil așa ceva? Destul de simplu. Porunca, legea împăratului nu era bună. El cerea o slujire pe care nu avea dreptul să o ceară. Prin faptul că l-a făcut împăratul națiunilor, Domnul nu l-a făcut împărat *peste religia* națiunilor. Prin faptul că l-a făcut cap al tuturor națiunilor, Dumnezeu nu l-a făcut *cap al religiei*.

Dar, fiind un idolatru, și fiind crescut în mijlocul unor sisteme idolatre, Nebucadnețar nu știa aceasta. La idolatrii, întotdeauna religia a fost, și încă este, o parte a guvernării. În sistemele păgâne, religia și guvernarea sunt întotdeauna unite, în timp ce în adevăratul sistem, sistemul creștin veritabil, ele sunt întotdeauna separate.

Aceasta a fost lecția care i-a dat-o Dumnezeu acolo lui Nebucadnețar. Într-un fel în care era imposibil să nu înțeleagă, Domnul i-a arătat împăratului că el nu are nimic de-a face cu religia, niciodată, și nici cu dirijarea închinării oamenilor. Domnul adusese toate națiunile în supunere față de împăratul Nebucadnețar, în ce privește slujirea lor *trupească*. Dar acum, printr-o dovadă inconfundabilă, același Domn îi arăta împăratului Nebucadnețar că nu i-a dat nici putere și nici jurisdicție peste slujirea *sufletească* a lor.

Domnul a arătat astfel împăratului Nebucadnețar că, deși în ce privește relațiile dintre națiune și națiune, sau om și om, toate popoarele, națiunile și limbile i-au fost date să-i slujească lui, iar el a fost făcut stăpânitor peste toate acestea, totuși, în ce privește relațiile dintre oameni și Dumnezeu, împăratului i s-a dat de înțeles în mod clar și explicit că el nu are nimic de a face. Dumnezeuul cerului l-a învățat acolo pe împărat, și prin el pe toți împărații, conducătorii și oamenii din totdeauna, că în toate problemele cu privire la religie și închinare, în fața drepturilor conștiinței *individului*, porunca împăratului *trebuie să se schimbe*; decretul conducătorului *nu valorează nimic*.

Și acestea au fost scrise pentru învățătura noastră, a celor peste care a venit sfârșitul

veacurilor. Aceasta este o învățătură importantă și adevăr prezent *în zilele noastre*. Căci în toată lumea vorbitoare de limbă engleză, în zilele noastre, exemplul plin de aroganță al împăratului Nebucadnețar este urmat - și este urmat chiar de cei care spun că îl cunosc pe Dumnezeu și sunt călăuziți de Biblie. Ofensa adusă de Nebucadnețar a fost înălțarea propriei idei, formarea ei într-un decret și apoi impunerea ei ca lege. Și în toate națiunile de astăzi, există oameni care spun că îl cunosc pe Dumnezeu, că sunt călăuziți de Biblie, care își înalță propriile idei, sau ideile altor agenți omenești în ce privește Sabatul, împotriva ideii lui Dumnezeu despre Sabat - Duminica împotriva Sabatului Domnului - se străduiesc s-o încadreze într-un decret, și vor să o impună ca lege. Dar totul este greșit, așa cum pretenția lui Nebucadnețar era greșită. Oricine vrea să fie credincios lui Dumnezeu trebuie să spună: “noi nu vom sluji dumnezeilor voștri, și nici nu ne vom închina chipului sabatului pe care l-ați înălțat.” Și, în fața drepturilor conștiinței individului, în zilele noastre, porunca conducătorilor trebuie să se schimbe; astfel de legi nu valorează nimic.

Nebucadnețar și-a învățat lecția și acest adevăr a fost vestit tuturor națiunilor și oamenilor de orice limbă, în acele zile; și trebuie să fie vestit tuturor în zilele noastre. Vor să învețe această lecție și vor să

își corecteze căile, așa cum a făcut el, toți cei care îl urmează pe calea lui greșită?

Capitolul 9

PRINCIPIUL CEL ADEVĂRAT VESTIT MEDO-PERSIEI

În noaptea în care a căzut Babilonul, Daniel a fost numit de către împăratul Belșatar “al treilea conducător din împărăție”, deoarece a interpretat scrierea aceleia teribilă, scrisă de o mână pe perete. Motivul pentru care cea mai înaltă onoare care îi putea fi acordată, era locul *al treilea* în împărăție, era acela că Belșatar era împărat împreună cu tatăl său. Erau doi împărați, pe locul întâi și doi în împărăție; iar un altul nu putea fi decât *al treilea* conducător.

Așa s-a întâmplat cu Daniel. Când în aceeași noapte, Babilonul a căzut și Belșatar a fost ucis, iar tatăl său a fost făcut prizonier, nu a mai rămas niciun împărat. Astfel, Daniel a rămas conducătorul oficial cu care cuceritorii puteau comunica pentru reorganizarea treburilor statului babilonian. Din această cauză, dar mai mult din cauză că “un duh înalt era în el”, împăratul Mediei și Persiei

învingătoare, s-a gândit să-l pună mai mare peste “toată împărăția”. Astfel, acest “Daniel a fost preferat mai pe sus de toți dregătorii și căpeteniile”.

Când toți ceilalți dregători, căpetenii, sftetnici și cârmuitori au văzut că Daniel, un captiv iudeu, era preferat înaintea lor, care erau mezi și perși de rang înalt, au fost profund nemulțumiți.

Și când și-au dat seama că avea să fie și mai mult promovat, s-au hotărât să-l dea jos complet din funcție. De aceea au făcut o conspirație și “au căutat să afle ceva asupra lui Daniel, ca să-l pârsască în ce privea treburile împărăției”.

Dar, cu toată străduința lor, cu toată grija lor plină de prejudecăți și suspiciuni, “n-au putut să găsească nimic, niciun lucru vrednic de muștrare, pentru că el era credincios și nu se găsea nicio greșeală la el și niciun lucru rău”. Mai rămânea o singură șansă pe care, prin înșelăciune, o puteau folosi. Ei știau că se temea de Dumnezeu. Ei știau că slujirea lui față de Domnul era guvernată de principii atât de ferme încât, în îndeplinirea acestei slujiri, el nu va recurge la niciun fel de subterfugii, nici la compromisuri, nici nu se va abate nici cât un fir de păr, în nicio problemă care s-ar putea să apară.

Atunci oamenii aceștia au zis: “Nu vom găsi niciun cuvânt de plângere împotriva acestui Daniel, afară numai dacă am găsi vreunul în Legea

Dumnezeului lui”. Dar nici în aceasta nu era nimic în care să poată “*găsi*” “vreun cuvânt de plângere”. Ca să-l poată găsi, trebuia să-l *creeze*; și l-au creat. Pretinzând că își iubesc foarte mult împăratul și țara, și că au mult și sincer interes pentru onoarea împăratului și pentru menținerea statului, “s-au adunat cu toții înaintea împăratului” și i-au propus “să dea o poruncă împărătească și să dea un decret hotărât”, ca oricine va înălța vreo cerere vreunui alt dumnezeu sau om în afară de împăratul Darius, timp de treizeci de zile, să fie aruncat în groapa cu lei. Ei au prezentat cazul acesta într-un fel atât de plauzibil, și cu o grijă atât de evidentă pentru binele public, încât Darius a fost complet orbit și a semnat scrierea și decretul. În felul acesta, invenția conspiratorilor a devenit “legea împărăției”.

Daniel a știut că a fost semnată scrierea aceea. A știut că aceasta era acum legea - legea Mezilor și Perșilor, care nu se poate schimba. Totuși, știind aceasta, “a intrat în casa lui” și “de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga și lăuda pe Dumnezeu lui, *cum făcea și mai înainte*”. El știa foarte bine că nicio lege a Mezilor și Perșilor, nici a oricărei alte puteri pământești, nu putea, niciodată, pe drept, să aibă ceva de spus sau de a face cu slujirea nici unui om față de Dumnezeu. El a continuat ca înainte deoarece, în mod practic, și în principiu, toate lucrurile erau ca înainte. În ce privește conduita

omului care se temea de Dumnezeu, orice lege în legătură cu acest subiect era la fel de mult ca și cum nu ar fi fost nicio lege, în acest subiect.

Prin Mezi și Perși, un nou grup de oameni a intrat pe scena lumii; puterea imperiului trecuse în alte mâini. Și acești noi conducători, ca și Nebucadnețar, au trebuit să fie învățați despre adevărul separării între religie și stat. Iar pentru ca ei să poată avea ocazia să învețe aceasta, Daniel, posesorul și reprezentantul acestui mare adevăr, trebuia să stea neabătut alături de acest principiu. Ceea ce a și făcut.

“Atunci oamenii aceștia au dat năvală în casă, și au găsit pe Daniel rugându-se și chemând pe Dumnezeul lui”.

Ei se așteptau să-l găsească rugându-se, acesta fiind de altfel motivul pentru care se “adunaseră”. Totuși, lui Daniel *nu-i fusese teamă* că îl vor găsi făcând așa. Oamenii aceia s-au grăbit să meargă imediat la împărat și să-i spună: “N-ai scris tu o oprire, care spune că oricine va înălța, timp de treizeci de zile, rugăciuni vreunui dumnezeu sau vreunui om, afară de tine, împărate, să fie aruncat în groapa cu lei?” Împăratul a răspuns: “Lucrul acesta este adevărat, după legea Mezilor și Perșilor, care nu se poate schimba!” Ei au luat din nou cuvântul și au zis împăratului că “Daniel, unul din prinșii de război ai lui iuda, nu ține deloc seama de

tine, împărate, nici de oprirea pe care ai scris-o, și își face rugăciunea de trei ori pe zi!”

Atunci, brusc împăratul și-a dat seama că a fost păcălit și “s-a mâhnit foarte mult când a auzit lucrul acesta; s-a gândit cum ar putea să scape pe Daniel, și până la asfințitul soarelui s-a trudit să-l scape.” Dar fără folos. Conspiratorii erau perseverenți în a zădărnici orice efort pe care l-ar fi făcut împăratul. Ei aveau un argument clar și convingător împotriva oricărei acțiuni care ar fi putut fi propusă. Argumentul era “legea”: “Să știi, împărate, că, după legea Mezilor și Perșilor, orice oprire sau orice poruncă, întărită de împărat, nu se poate schimba!” Nu era nicio soluție; legea trebuia să fie aplicată. Așa că, fără nici o tragere de inimă, “împăratul a poruncit să aducă pe Daniel, și să-l arunce în groapa cu lei.”

Împăratul a petrecut noaptea fără să mănânce și fără să poată dormi, și dimineța devreme s-a dus în grabă la groapa cu lei, unde “a chemat pe Daniel cu un glas plângător... Daniele, robul Dumnezeului celui viu, a putut Dumnezeuul tău, căruia îi slujești necurmat, să te scape de lei?” Spre bucuria fără margini a împăratului, Daniel a răspuns “Veșnic să trăiești, împărate. Dumnezeuul meu a trimis pe îngerul Său și a închis gura leilor care nu mi-au făcut niciun rău pentru că am fost găsit NEVINOVAT *înaintea Lui*. Și nici *înaintea ta*,

împărate, n-am făcut *niciun rău!*”

Aceasta este mărturia divină, publicată pentru întreaga lume, care spune că orice om care nesocotește orice lege omenească ce se amestecă în slujirea lui față de Dumnezeu, este găsit nevinovat înaintea lui Dumnezeu. De asemenea, aceeași mărturie divină, spune că omul care nesocotește astfel de legi, făcând așa, nu face “niciun rău” nici față de împărat, nici față de Stat și nici față de societate.

În felul acesta, Dumnezeu i-a învățat pe conducătorii imperiului Medo-Persan, separarea religiei față de stat; i-a învățat că în ce privește relația oamenilor cu Dumnezeu, conducătorii și statele nu au nimic de-a face. Și toate acestea au fost scrise pentru a fi de învățătură tuturor conducătorilor și statelor până la sfârșitul lumii.

Prin aceste două experiențe relatate în cartea lui Daniel - cea cu Nebucadnețar și închinarea înaintea uriașului chip de aur, iar cealaltă cu cei ce au conspirat împotriva slujirii lui Daniel față de Dumnezeu - toți oamenii sunt învățați în cel mai impresionant mod, că Dumnezeul cerurilor interzice oricărui conducător să ceară supușilor săi conformarea în religie cu ideile sale; și interzice tuturor oamenilor să elaboreze vreo lege cu privire la vreun subiect ce atinge relația oamenilor cu Dumnezeu. Prin aceste două experiențe, în cel mai

hotărât mod posibil, Dumnezeu cerurilor îi învață pe toți oamenii, și îndeosebi pe *poporul Său*, că în ce privește drepturile conștiinței, în ce privește relația oamenilor cu Dumnezeu, și în toate problemele ce țin de religie, cuvântul și autoritatea oricărui conducător sau rege trebuie să cedeze; că toate legile adoptate care ating în vreun fel relația oamenilor cu Dumnezeu, care ating vreo problemă ce ține de religie, sunt pur și simplu *nimic* - nu valorează mai mult decât dacă nu ar fi nicio lege în ce privește acest subiect. Prin toate acestea, Dumnezeu cerului îi învață de asemenea pe toți, că El îi susține și îi *declară nevinovați* pe toți cei ce refuză supunerea față de astfel de decrete ale regilor și conducătorilor, pe toți cei ce nesocotesc complet orice astfel de lege. De asemenea adevărește tuturor regilor, conducătorilor și oamenilor, că aceia ce nu iau în seamă legile de felul acesta “*nu fac niciun rău*” nici regelui, nici conducătorului și nici oamenilor.

Este nevoie ca aceste lecții să fie învățate în zilele noastre cu perseverență și în orice loc. În aproape orice țară din lume, îndeosebi în țările vorbitoare de limba engleză, planurile și invențiile oamenilor în ce privește religia, mai ales cele legate de respectarea duminicii, sunt introduse în legi și impuse tuturor oamenilor. Cei care fac aceasta afirmă că veghează plini de gelozie asupra libertății

religioase și asupra drepturilor conștiinței. Ei “nu cred în obligarea în ce privește religia asupra cuiva”. Totuși, tot timpul lucrează cu fermitate pentru ca dogmele și instituțiile religioase să fie recunoscute și stabilite prin lege, după care cer *supunere față de lege*, și aruncă disprețul asupra celui care nu se conformează, afirmând că este “fără de lege și nu prezintă respect față de autoritățile constituite”, în timp ce ei pozează în campioni ai “legii și ordinii”, în “păzitori ai Statului și stâlpi ai societății”, exact așa cum au făcut cei ce au conspirat împotriva lui Daniel.

Duminica, nu numai după cum chiar ei arată, ci așa cum oricine poate spune cu sinceritate, este o instituție religioasă, o problemă ce ține doar de biserică. Toți știu acesta. Totuși, în aproape orice țară, se lucrează cu consecvență pentru ca această instituție bisericească să fie impusă, și tot mai ferm să fie impusă *prin lege*, fiind însoțită de pedepse care sunt vrednice mai mult de barbarism decât de civilizație; apoi, când cineva obiectează față de impunerea unor astfel de legi, ei strigă tare că “nu este niciun pic vorba de religie; religia nu are nimic de a face cu aceasta; este pur și simplu o problemă de respectare a legii. Legea! Legea! Este legea țării! Noi nu cerem nimănui respectarea unor chestiuni religioase; tot ce cerem este *respectarea legii!*” Dar lecțiile cuprinse în cartea lui Daniel îi

învață pe toți oamenii că nicio instituție sau ceremonie religioasă sau ecleziastică *nu au dreptul la nici un loc în lege*. Și că, atunci când împotriva dreptății, *este pusă în lege*, aceasta nu-i conferă nicio putere, și nu trebuie să i se acorde niciun respect sau recunoaștere.

În acest fel, prin cuvântul și lucrarea lui Dumnezeu în cartea lui Daniel, le este vestită tuturor regilor și tuturor popoarelor, până la sfârșitul lumii, totala separare dintre religie și stat.

Capitolul 10

HRISTOS, EXEMPLUL

Isus Hristos a venit în lume ca să aducă oamenilor adevărata cunoștință de Dumnezeu, deoarece “Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine” 2 Cor. 5:19.

El a venit să descopere oamenilor împărăția lui Dumnezeu - să enunțe principiile ei, să manifeste spiritul ei, să descopere caracterul ei. Despre aceasta El spunea: “Împărăția Mea nu este din lumea aceasta.” Ioan 18:36. “Adevărat, adevărat îți spun că dacă un om nu se naște din nou nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu.” Ioan 3:3. Iar apostolii au declarat că “Împărăția lui Dumnezeu este... neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt.” Rom. 14:17.

“Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”. Orice împărăție, orice stat, orice guvernare a oamenilor, este cu totul din lumea aceasta și numai din lumea aceasta. Dar, cum poate cineva să aparțină unei împărății sau stat omenesc, și împărăției lui Dumnezeu în același timp? Aceia care aparțin bisericii, aparțin împărăției lui Dumnezeu, pentru că biserica este biserica lui Dumnezeu, și nu este din lumea aceasta, - este compusă din cei “scoși din lume.” Cei ce aparțin statului sunt din lumea aceasta, deoarece statul este cu totul din lumea aceasta.

De fapt, nu i-au fost oferite lui Isus “toate

împărățiile lumii, cu toată slava lor”, ca să fie ale Lui? De ce nu le-a luat ca să domnească peste ele, să le convertească și să le salveze astfel? *Nu putea* face asta întrucât, a le primi, ar fi însemnat că-l recunoaște pe “dumnezeul acestei lumi”, prin care i-au fost oferite. Luca 4:5-8. Așa este întotdeauna. Întotdeauna împărăția lumi acestora este oferită numai de satana, iar ce sunt ai lui Hristos o vor refuza, așa cum a făcut Exemplul nostru, și așa cum a făcut Moise, tipul și înaintașul Său ales.

Hristos a fost și este întruchiparea bisericii și a întregului creștinism. De aceea, și în felul acesta, în Cuvântul lui Hristos, în tocmai principiile cauzei lui Hristos, este învățată separarea bisericii - a creștinătății - de stat, atât de complet și în toate privințele la fel ca separarea dintre împărăția lui Dumnezeu și împărăția acestei lumi, separare care este atât de totală și în toate privințele, la fel ca separarea dintre Dumnezeu și lumea aceasta.

În acord cu aceasta, Hristos spune în altă parte, “dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” Mat. 22:21. Pe vremea aceea, capul Imperiului Roman, personificarea puterii lumii, era Cezarul. Și în acel sistem mondial roman, se pretindea că tot ce este al Cezarului este al lui Dumnezeu; deoarece pentru toți oamenii acelui sistem, Cezarul era Dumnezeu. El era prezentat oamenilor ca dumnezeu; oamenilor

li se cerea să se închine lui ca și cum ar fi Dumnezeu; era arsă tămâie înaintea imaginii sale ca Dumnezeu. În acest sistem statul era divin, iar Cezarul era statul. De aceea, acel sistem era în esență o unire între religie și stat.

Având în vedere aceasta, când Isus a spus “Dați Cezarului ce este al Cezarului; și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”, a negat Cezarului, și astfel statului, orice atribut sau pretenție de divinitate. El a arătat că altcineva afară de Cezarul este Dumnezeu. A făcut astfel totală distincție între Cezar și Dumnezeu. A făcut totală distincție între lucrurile care sunt datorate Cezarului și cele care sunt datorate lui Dumnezeu. Lucrurile care sunt datorate cezarului nu trebuie să fie date lui Dumnezeu. Lucrurile datorate lui Dumnezeu nu trebuie să fie date Cezarului. Acestea sunt două domenii distincte, două personaje diferite, două domenii diferite ale datoriei. De aceea, prin aceste cuvinte, Isus ne-a învățat extrem de clar, completa separare între religie și stat; că niciun stat nu poate vreodată să ceară, pe drept, nimic din ceea ce este datorat lui Dumnezeu; și că atunci când așa ceva este cerut de către stat, nu trebuie să-i fie acordat.

Din nou: Isus este Exemplul pe care Dumnezeu l-a rânduit ca să fie Ghidul oricărei persoane din această lume, la orice pas care poate fi făcut pe calea cea dreaptă. Orice pas făcut de cineva pe o

cale pe care Domnul Isus nu a umblat, este pe o cale greșită. El ne-a lăsat “un exemplu, ca să călcați pe urmele Lui.” 1 Petru 2:21. Oricine spune că “rămâne în El, trebuie să trăiască așa cum a trăit Isus.” 1 Ioan 2:6. Iar Isus, niciodată, în niciun fel și în nicio măsură, nu a luat parte la probleme politice sau în treburile statului. Isus a fost atunci, și rămâne pentru totdeauna, întruchiparea adevăratei religii. De aceea, în purtarea Sa de o viață întreagă trăită în absolută separare de orice ține de politică sau de treburile statului, este prezentată întregii lumi, și îndeosebi tuturor celor ce cred în El, totala separare a religiei lui Hristos și a celor care o au, de orice politică și de toate treburile statului.

Atât de credincios a fost El acestui principiu încât, când un om i-a cerut: “Spune fratelui meu să împartă cu mine moștenirea”, el a refuzat prin cuvintele: “Omule, cine M-a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi?”, după care le-a spus tuturor: “Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui”. Luca 12:13-15. Oh, dacă măcar cei care spun că sunt urmașii Lui, s-ar fi ținut departe de toate treburile și politicile statelor, cât de diferită ar fi fost istoria erei creștine! Ce binecuvântare ar fi fost pentru lume! Ce potop de mizerie și de necazuri ale omenirii ar fi fost evitate!

De ce s-a ținut Isus cu atâta persistență, departe

de toate problemele politice și de stat? A făcut-o din cauză că toate treburile politice, juridice și guvernamentale erau conduse cu desăvârșită corectitudine și cu evidentă dreptate încât nu era loc de ceva mai bun, nu era nevoie de nicio îmbunătățire, chiar dacă El ar fi sugerat-o? Nu, nicidecum. Niciodată nu a existat mai multă corupție politică, o mai mare pervertire a justiției și o stricăciune care să pătrundă peste tot în administrație, ca în acele timpuri. De ce, atunci, Isus nu a chemat la “reformă municipală”? De ce nu a organizat o “Ligă pentru Lege și ordine”? De ce nu s-a deghizat și nu a intrat prin localuri rău famate și în bârlogul jucătorilor de noroc pentru a surprinde victime în violarea legii? Sau de ce nu a angajat spioni pentru a face același lucru, ca să aducă reprezentanților legii, dovezi ale greșelilor lor administrative, dovezi cu care să-i acuze și să-i oblige să aplice legea, reformând astfel orașul, regenerând societatea, salvând statul, și instaurând astfel împărăția lui Dumnezeu? De ce? Poporul era pregătit să facă orice de felul acesta li s-ar fi sugerat. Ei erau gata să coopereze cu El în orice astfel de lucrare de “reformă”. Într-adevăr, poporul era atât de pornit și atât de serios în această problemă, încât L-ar fi luat cu forța și L-ar fi făcut împărat, dacă nu s-ar fi retras dintre ei. Ioan 6:15. De ce, dar, a refuzat El aceasta?

Răspunsul la toate acestea este, pentru că El era Hristos, Mântuitorul lumii, și venise să ajute omul, nu să-l asuprească; venise pentru a salva oamenii, nu ca să-i distrugă. "Guvernul sub care a trăit Hristos era corupt și opresiv; peste tot erau abuzuri strigătoare la cer - stoarceri, intoleranță și asuprire plină de cruzime. Totuși Mântuitorul nu a încercat să facă reforme civile. El nu a atacat abuzurile naționale, nu a condamnat dușmanii naționali. Nu s-a amestecat în autoritatea sau administrația celor aflați la putere. El, care a fost Exemplul nostru s-a ținut departe de guvernele pământești - nu pentru că era indiferent față de nenorocirile oamenilor, ci pentru că remediul nu constă în măsuri pur și simplu umane și exterioare. Pentru a fi eficientă, vindecarea trebuie să-i atingă pe oameni individual și trebuie să regenereze inima.

"Împărăția lui Dumnezeu nu se stabilește prin hotărârile curților de judecată, ale consiliilor sau adunărilor legislative, nici prin patronajul marilor oameni ai lumii, ci prin implantarea naturii lui Hristos în om prin lucrarea Duhului Sfânt. "Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat puterea să devină fii ai lui Dumnezeu, născuți nu din sânge, nici din voia cărnii, nici din voia omului, ci din Dumnezeu". Aceasta este singura putere care poate realiza înălțarea omenirii. Iar agentul omenesc pentru împlinirea acestei

lucrări este învățarea și trăirea Cuvântului lui Dumnezeu”. *HLL, cap. 55, par. 12.*

Hristos este adevăratul Exemplu dat de Dumnezeu fiecărui suflet din lume, ca să fie urmat. Conduita lui Hristos este creștinism. Conformarea cu Exemplul, în conduita fiecărui credincios individual - acesta, și numai acesta este creștinism în lume. Conduita lui Hristos, Exemplul, a fost de totală separare, în toate lucrurile, de politică și de afacerile statului. De aceea, creștinismul este totala separare *a celui ce crede în Hristos*, de politică și de treburile statului, este totala separare a religiei de stat *în credinciosul individual*.

În acord cu aceasta, Isus a spus ucenicilor Săi, pentru totdeauna “Voi nu sunteți din lume, pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii”. Ioan 15:19. Iar Tatălui Său I-a spus, pentru totdeauna, despre ucenicii Săi “Ei nu sunt din lume, *după cum nici Eu nu sunt din lume.*” Ioan 17:16. Așa că, orice creștin din lumea aceasta, trebuie să fie în lume așa cum Hristos a fost în lume. “Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta”. 1 Ioan 4:17. “Ajunge ucenicului să fie ca învățătorul lui”. Matei 10:25. Învățătorul a fost întotdeauna, în toate lucrurile, cu un scop bine definit, complet separat de toate problemele politice și ale statului. Și, pentru totdeauna, „ajunge ucenicului să fie ca învățătorul lui”.

Următorul pasaj dintr-o predică a defunctului Thomas Hewlings Stockton prezintă un adevăr profund, și ar merita să fie păstrat pentru veșnicie în litere strălucind de o slavă eternă:

“Un singur sacrificiu a fost prea mare pentru Hristos, să-l facă. El a fost gata să părăsească tronul universului ca să vină în ieslea din Betleem; a fost dispus să fie crescut ca fiu al unui tâmplar sărac; să fie numit prietenul vameșilor și păcătoșilor; a fost dispus să fie privit cu ochi geloși, să fie defăimat de limbi mincinoase, să fie urât de inimi criminale și trădat de mâini prietenoase, să fie lepădat de către buze care i-au făgăduit credință, să fie respins de către preoți apostati, de către gloata înșelată și de către conducători cuprinși de lașitate; a fost dispus să fie condamnat la crucificare, să-și ducă crucea, să fie pironit pe cruce, să sângereze, să geamă, să înseteze și să moară pe cruce. Dar *nu* a fost dispus să poarte o coroană pământească sau o haină de rege omenească, să mânuiască un sceptru pământesc sau să exercite o stăpânire pământească. Acesta ar fi fost un sacrificiu prea mare. E adevărat că a purtat coroana de spini și haina de purpură și stacojiu pe care au pus-o peste El, și a suportat exclamația “plecăciune Ție, Împăratul Iudeilor!”. Dar a făcut-o doar pentru că a preferat batjocura în locul realității, revărsând astfel un infinit dispreț asupra acestora, nu numai prin faptul că le-a refuzat

la începutul lucrării Sale, dar mai mult prin acceptarea batjocoririi lor, la încheierea lucrării Sale.”

Acesta este creștinismul lui Isus Hristos, în ce privește marea problemă dintre religie și stat. Acesta, la fel ca toate instrucțiunile lăsate de Dumnezeu de la creațiune încoace, ne cheamă mereu la o completă separare între religie și stat, în toate lucrurile și în toți oamenii, pentru ca creștinul să se poată bucura de lucruri infinite mai înalte.

Capitolul 11

“STĂPÂNIRILE CARE SUNT”

În capitolele treisprezece și paisprezece din Romani se află una dintre din cele mai puternice argumentări din Biblie referitoare la totala separare dintre biserică și stat - separarea dintre ceea ce este datorat lui Dumnezeu și ceea ce se datorează Cezarului.

Mai întâi se face o recunoaștere a dreptului statului de a exista și de a cere supunere și tribut: “Orice suflet să fie supus stăpânirilor celor mai înalte. Stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu.” “Pentru aceasta să plățiți și birurile.” “Dați tuturor ce sunteți datori să dați: cui datorați birul dați-i birul; cui datorați vama dați-i vama; cui datorați frica dați-i frica; cui datorați cinstea dați-i cinstea.”

Apoi este marcată sfera relației oamenilor cu statul: “să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții; căci cine iubește pe alții, a împlinit legea. De fapt: “să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci nicio mărturisire mincinoasă, să nu poftești”, și orice altă poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: “Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”.

Toată lumea știe, și Pavel a știut la fel de bine că există și alte porunci - alte porunci în chiar legea din care le citase pe acestea. Acolo este porunca: “să nu ai alți dumnezei în afară de Mine. Să nu-ți faci chip cioplit... să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și Mă îndur până la al miilea neam al celor ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele. Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău”; “Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca să o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea... Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.”

Dacă aceste porunci fac parte, și de fapt sunt *prima parte*, a legii din care a citat, de ce le-a lăsat complet la o parte, zicând “și *orice altă poruncă* mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: “să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”? De ce?... Pentru simplul motiv că el scria despre relația oamenilor și responsabilitatea lor față de *stăpânirile care sunt*, față de *stat*; și arată că după

ce oamenii au recunoscut dreptul statului de a exista, după ce au plătit birul cerut, după ce și-au îndeplinit toate obligațiile față de semenii lor, nu mai au nimic de datorat față de stat; nu mai este nicio altă poruncă în această sferă, și de aceea nicio altă datorie de îndeplinit față de stăpânirile existente.

Acest lucru este certificat de versetul următor: “Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea legii”. Aceasta arată în mod concludiv că, în pasajul luat în considerare, este vorba doar de relația omului cu omul - a omului cu aproapele său. Pasajul este pur și simplu o lărgire, o expunere de fapt a principiului enunțat de către Isus: “dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”. După ce oamenii au recunoscut autoritatea statului, i-au plătit impozitul, și nu fac niciun rău semenilor, unica relație sau obligație pe care o mai au este cea *față de Dumnezeu*. Singurele porunci care mai există în afara acestei sfere sunt cele care arată datoria oamenilor față de Dumnezeu.

În felul acesta, Scriptura, trasează foarte distinct limita jurisdicției sau a cerințelor statului, și aceasta este recunoașterea dreptului său de existență, impozitul și relația omului față de om ca să nu-și facă rău unul altuia. Dincolo de aceasta statul nu are niciun drept să treacă. În afară de aceasta,

niciun om nu datorează nimic stăpânirilor care sunt.

Cuvântul Lui Dumnezeu, însă, nu se oprește aici, ci chiar interzice stăpânirilor existente să se atingă de relația sau obligația oamenilor *față de Dumnezeu*.

“Fiecare dintre noi are să dea socoteală despre *sine însuși* lui Dumnezeu.” Rom. 14:12. Faptul că accentul cade pe cuvântul “*sine însuși*” și nu pe “*va da socoteală*”, este sigur din contextul întregului capitol. Nu este că “fiecare dintre noi va da *socoteală* despre *sine însuși* lui Dumnezeu”, și nici că “fiecare dintre noi va da *socoteală* despre *sine însuși lui Dumnezeu*”. Acestea sunt foarte adevărate, dar nu acesta este gândul exprimat în text.

Unicul gând exprimat în mod deosebit în text este acela că “fiecare dintre noi va da *socoteală* despre *sine însuși* lui Dumnezeu”. În felul acesta, prin Cuvântul lui Dumnezeu, tuturor stăpânirilor care sunt, tuturor oamenilor, tuturor organizațiilor omenești, li se interzice în mod categoric să se atingă în vreun fel de relația omului cu Dumnezeu. Aceasta ține numai de om, este responsabilitatea lui, și pentru aceasta va da *socoteală el însuși* lui Dumnezeu.

Din nou: “Unul socotește o zi mai pe sus decât alta; pentru altul toate zilele sunt la fel. Fiecare să fie pe deplin încredințat în mintea lui. Cine face

deosebire între zile, pentru Domnul o face. Cine nu face deosebire între zile pentru Domnul, n-o face.” Rom. 14:5,6. Problema respectării unei zile, datorită de a socoti o zi mai pe sus decât alta, nu este cuprinsă în partea de lege care se referă la semeni; nici nu este cuprinsă în datoriile destinate să marcheze sfera stăpânirilor care sunt. Este în acea parte din lege care în mod definit nu ține de competența stăpânirilor care sunt, deoarece se spune: “orice altă poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: „să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți’.”

Respectarea unei zile, sarcina de a socoti o zi mai presus de alta, este datorată numai lui Dumnezeu. Căci “cine face deosebire între zile, pentru Domnul o face” nu pentru oameni. Este cuprinsă în acea parte a legii care detaliază relația omului numai față de Dumnezeu, și pentru care fiecare va da socoteală *personal* numai în fața lui Dumnezeu. De aceea, stăpânirile care sunt, toți oamenii, toate organizațiile omenești, au poruncă hotărâtă din partea Domnului să lase pe orice om să hotărască singur în problema respectării unei zile. În ce privește acest subiect, tuturor le este poruncit să lase ca “fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui”. Deoarece *aceasta* este o obligație datorată numai lui Dumnezeu, și “fiecare din noi are să dea socoteală despre *sine însuși* lui

Dumnezeu”.

Cât de diferite sunt căile creștinilor de astăzi față de creștinismul Noului Testament! Marea masă a celor ce poartă numele de creștini în zilele noastre, în truda lor de a prinde încă o poruncă în sfera stăpânirilor care sunt, inevitabil ar scrie în felul acesta: “orice altă poruncă mai poate fi, se cuprinde în porunca aceasta: să nu lucrezi în prima zi a săptămânii, în mod uzual numită duminică.”

Dar creștinismul Noului Testament, pentru a defini sfera stăpânirilor care sunt, spune: “orice altă poruncă mai poate fi, se cuprinde în porunca aceasta: ,să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși’.” Iar apoi, în ce privește respectarea unei zile, poruncește stăpânirilor care sunt, tuturor oamenilor și organizațiilor omenești să lase ca “fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui. Cine face deosebire între zile, pentru Domnul o face. Cine nu face deosebire între zile pentru Domnul, nu o face.” Și “fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu”. “Cine ești tu, care judeci pe robul altuia?”

Ziua care trebuie să fie socotită mai pe sus decât alta este *Sabatul Domnului*. “Dați dar... lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”. Orice om care nu socotește această zi mai pe sus decât altele, care nu o respectă pentru Domnul, ci socotește toate zilele la fel, este răspunzător numai în fața lui

Dumnezeu și trebuie să dea socoteală despre aceasta *el însuși* lui Dumnezeu, și nu omului. Dacă lucrul pe care îl face este rău, este un rău pentru care este răspunzător în fața lui Dumnezeu, nu în fața stăpânilor care sunt.

Toate acestea mai arată în mod concludiv că orice mișcare din partea stăpânilor care sunt, a oamenilor sau organizațiilor omenești *prin intermediul stăpânilor care sunt*, ca să ceară respectarea unei zile, sau să facă oamenii să socotească o zi mai presus de alta, realizează o unire clară între ceea ce este al lui Dumnezeu și ceea ce este al cezarului, este o clară unire între religie și stat. Este scris: “Ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă”. În același sens se poate spune în mod autoritar: ceea ce Dumnezeu a despărțit, nici omul și nici organizațiile omenești să nu unească.

Mai departe: argumentarea din Romani 13 și 14 despre separarea religiei de stat, separarea între ceea ce este datorat lui Dumnezeu și ceea ce este datorat stăpânilor care sunt, are ca încheiere concluzia hotărâtă: “*Tot ce nu vine din credință este păcat*”. (trad. KJV)

Din credință vine tot ce ține de Cuvântul lui Dumnezeu, întrucât credința vine prin Cuvântul lui Dumnezeu; și “fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui”. Religia este datorată numai lui

Dumnezeu; este “datoria pe care o avem față de Creatorul nostru, și mijlocul de a o îndeplini”.

De aceea, ca stăpânirile care sunt, sau o clasă de oameni *prin intermediul stăpânirilor care sunt*, să ceară ceva ce este datorat lui Dumnezeu, nu înseamnă altceva decât a corupe credința și a cere oamenilor să păcătuiască.

Stăpânirile care sunt, sau oamenii prin stăpânirile care sunt, dacă cer cuiva ceva ce este datorat lui Dumnezeu, realizează, prin acest act, o unire între religie și stat. Și întrucât, a cere din partea oamenilor ceva ce aceștia datorează lui Dumnezeu înseamnă a submina credința și a cere oamenilor să păcătuiască, este limpede că orice fel de legătură între religie și stat, *este păcat*. De aceea, cel mai proeminent exemplu al unirii între religie și stat care a existat vreodată în lume, este pe drept numit “omul *păcatului*” 2 Tes. 2:3,4.

Deoarece “să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele ca pe tine însuși” - (cele dintâi dintre toate poruncile) - înseamnă totală separare de păcat, aceasta ne conduce din nou la adevărul cu care am început: că acestea dintâi dintre toate poruncile, și respectarea lor, constituie baza și siguranța pentru adevărul etern și universal al separării dintre religie și stat.

Capitolul 12

PATRIOTISM CREȘTIN

Ce este, în sine, patriotismul creștin?

Patriotismul, în sine, este iubirea de țară. Iar țara spre care se îndreaptă dragostea numită patriotism, este țara natală, sau cea în care este primit cineva prin încetățenire.

De aceea, patriotismul creștin fiind iubirea creștină față de țară, nu poate fi altceva decât iubirea creștinului față de țara nașterii lui de creștin.

Însă nașterea creștină este o naștere din nou; aceasta presupune să fi “născut din nou”, adică “născut *de sus*”. Acest “sus”, locul de unde creștinul este născut, este *cerul*.

Cerul, deci, este patria creștinului. Întocmai așa spune Scriptura: “dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți ,sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință’.” Gal. 3:29. Iar lui Avraam i-a fost spus: “ieși din țara ta... și du-te în țara pe care ți-o voi arăta”. “El... a ascultat”, și de atunci încolo el și toți ai lui au mărturisit că “sunt străini și călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta, arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie

mai bună, adică *o patrie cerească*. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate.” Evrei 11:13-16.

Patriotismul, deci, este iubirea cuiva față de țară, și întrucât patria creștinului este “patria cerească”, atunci patriotismul creștin nu este altceva decât iubirea față de patria cerească.

Adevăratul patriotism este iubirea cuiva față de propria țară mai presus de toate celelalte țări, într-atât încât, adevăratul patriot este gata să-și dea viața pentru patria sa. Patriotismul creștin, așadar, este iubirea de patria cerească mai presus de toate celelalte țări: într-atât încât, adevăratul creștin, este gata să-și dea viața pentru această țară.

Adevăratul patriotism este “spiritul care, izvorât din iubire față de țară, conduce la ascultare de legile ei, la sprijinirea și apărarea existenței ei, a drepturilor și instituțiilor ei, și la promovarea bunăstării ei”. Întrucât patria creștinului este doar patria cerească, patriotismul creștin nu este altceva decât spiritul care conduce la ascultare de legile sale, la sprijinirea și apărarea existenței ei, a drepturilor și instituțiilor ei, și la promovarea bunăstării ei.

Spiritul care, în ce-l privește pe creștin, izvorăște din iubirea față de patria creștinului, nu este altul decât Spiritul Sfânt. Deoarece, fără

naștere din nou nu poate exista niciun creștin, iar dacă nu este niciun creștin, nu poate exista iubire față de patria creștinului - nu există patriotism creștin. A fi născut din nou înseamnă a fi născut din Duhul. De aceea, fără ca Duhul Sfânt să creeze făptura cea nouă și viața cea nouă, nu poate exista patriotism creștin.

Ești, tu, un patriot creștin? Iubești patria creștinului mai mult decât iubești toate celelalte țări? Ai, tu, spiritul care conduce la ascultare de legile acestei țări; care sprijină și-i apără existența, drepturile și instituțiile, mai presus de pretențiile tuturor celorlalte țări, și împotriva lor?

Este posibil ca patriotismul creștin, apărarea și sprijinirea drepturilor și instituțiilor patriei creștinului, să implice lupte? Nu numai că *este posibil*, ci cu siguranță este așa. Citiți: “*luptați* lupta cea bună a *credinței*”. “Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile, ca să răstoarne izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.” 2 Cor. 10:4,5.

“De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul. Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul,

îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta cu toată stăruința și rugăciune pentru toți sfinții”. Efes. 6:13-18.

Ești, tu, un patriot creștin?

Capitolul 13

ACORDAREA CETĂȚENIEI CREȘTINE

PATRIOTISMUL nu este numai iubirea față de țara natală, ci este și iubirea cuiva față de țara în care a fost *încetățenit*.

De aceea, patriotismul creștin nu este numai iubirea față de țara în care cineva s-a *născut* creștin, ci și față de țara în care cineva a fost *încetățenit*

drept creștin.

Încetățenirea este procedura prin care persoane născute într-o altă țară - străinii - devin cetățeni ai unei anumite țări pe care o aleg.

Există ceva, în experiența creștină, care să corespundă încetățenirii? Există încetățenire creștină? Să citim Efeseni 2:11: “De aceea voi, care altădată erați Neamuri din naștere, numiți netăiați împrejur de către aceia care se cheamă tăiați împrejur, și care sunt tăiați împrejur în trup de mâna omului: aduceți-vă aminte că *în vremea aceea* erați fără Hristos, fără DREPT DE CETĂȚENIE în Israel, STRĂINI de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume.”

Străinii devin cetățeni ai unui stat prin încetățenire. Iar când prin actul prin care li se acordă cetățenia ei depun jurământul de supunere față de noul guvern, față de noul suveran, acestea sunt specificațiile – le am copiate din certificatul de încetățenire al unei persoane. Voi și eu eram fără cetățenie. Am fost încetățeniți în comunitatea lui Israel, în împărăția lui Dumnezeu. Ce implică aceasta? Să citim:

“Acest act certifică, etc., faptul că J.B., fiind admis ca cetățean, prin hotărâre judecătorească, a depus jurământul de a susține Constituția Statelor Unite ale Americii, și că acesta a renunțat în mod

absolut și pentru totdeauna, și s-a abjurat de orice supunere sau fidelitate față de orice prinț, potentat, stat sau suveran străin, oricare ar fi acesta, dar mai ales față de împăratul Germaniei, etc., etc.”

Dacă înainte ar fi fost supus al Marii Britanii, ar fi fost scris, “dar mai ales față de regina Marii Britanii și de împărăteasa Indiei”.

La ce a trebuit să renunțe? La “orice supunere sau fidelitate față de orice prinț, potentat, stat sau suveran străin, oricare ar fi acesta”. Dar mai ales față de cine? “Dar mai ales față de împăratul Germaniei”.

Cât de total? Pentru câtă vreme? - “A renunțat *în mod absolut și pentru totdeauna*, și s-a abjurat de orice supunere sau fidelitate”. Astfel, el trebuie să întoarcă spatele “în mod absolut” supunerii și fidelității sale anterioare “față de orice prinț, potentat, *stat sau suveran* străin, ORICARE AR FI ACESTA”. Aceasta în general. Dar în mod deosebit, trebuie să renunțe la supunere și fidelitate față de cel căruia îi fusese supus în mod special. În felul acesta, guvernele pământești îi acceptă drept cetățeni pe cei străini.

Cum se întâmplă cu noi, care “eram fără drept de cetățenie”? Acum “dar, voi nu mai sunteți nici *străini*, nici oaspeți ai casei, ci sunteți ÎMPREUNĂ CETĂȚENI *cu sfinții* (nu împreună cetățeni cu *păcătoșii* ci ,cu sfinții’, Deut. 33:2; Iuda 14),

oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Hristos.” Efes. 2:19,20. Mulțumim Domnului!

Certificatul de acordare a cetățeniei declară că, oricine ar fi omul respectiv, “prin actul de acordare a cetățeniei... a renunțat în mod absolut și pentru totdeauna și s-a abjurat de orice supunere sau fidelitate față de orice prinț, potentat, stat sau suveran străin, oricare ar fi acesta, dar mai ales față de” suveranul căruia îi fusese înainte supus în mod special.

Devenind cetățeni în comunitatea lui Israel, împreună cetățeni cu sfinții, ați renunțat “în mod absolut și pentru totdeauna” și v-ați abjurat “de orice supunere sau fidelitate față de orice prinț, potentat, stat sau suveran străin, oricare ar fi acesta, *dar mai ales* față de” cel căruia i-ați fost supus înainte, așa cum trebuie să o facă orice om fără cetățenie ca să devină cetățean al unui guvern pământesc?

Dacă nu ați făcut-o, atunci apreciați, oare, dreptul de cetățenie în Israel și împreună cetățenie *cu sfinții*, așa de mult cum orice străin trebuie să aprecieze dreptul la cetățenie într-un guvern pământesc? Apreciați, voi, împreună cetățenie cu sfinții la fel de mult cum apreciază străinul împreună cetățenie cu păcătoșii?

În adevăr și în fapt, *este cetățenia în Israel, este împreună cetățenie cu sfinții*, de o valoare la fel de mare cum este cetățenia într-un guvern pământesc, cum este împreună cetățenie cu păcătoșii?

Dacă dreptul de cetățenie în ceruri, dacă dreptul de cetățenie în Israel, dacă împreună cetățenie cu sfinții, dacă a fi oameni din casa lui Dumnezeu, valorează *cu adevărat* la fel de mult ca și dreptul de cetățenie într-un guvern pământesc, atunci, pentru a fi cu adevărat un cetățean în Israel, ca și pentru a deveni cetățean al unui guvern pământesc, omul trebuie să renunțe “în mod absolut și pentru totdeauna și să se abjure de orice supunere sau fidelitate față de orice prinț, potentat, stat sau suveran străin, oricare ar fi acesta, dar *mai ales* față de” cel căruia îi eram supuși când eram fără drept de cetățenie, și care este “stăpânitorul lumii acesteia”.

Dacă acest lucru nu este făcut, ce se întâmplă? Dacă nu se renunță în mod absolut și pentru totdeauna la supunerea față de orice alt prinț, potentat, stat sau suveran, oricare ar fi acesta, în afară de cel al lui Israel, în afară de cel al cerului, al sfinților, al celor din casa lui Dumnezeu, atunci cu siguranță se încearcă o *supunere împărțită*.

Va fi însă corespunzătoare o supunere împărțită? Va fi acceptată o supunere împărțită? Va accepta vreun *guvern pământesc* o supunere

împărțită? Dacă cineva fără drept de cetățenie, care cere să devină cetățean al unui guvern pământesc, ar refuza să renunțe la acestea în mod absolut și total, dacă ar cere să i se permită să renunțe doar în parte, așa încât să poată păstra și manifesta *oarecare* fidelitate, cât de puțină, vreunui prinț, potentat, stat sau suveran străin, ar fi acceptat? Oricine știe că nu, nici măcar pentru o clipă. Atunci, cum se poate presupune că o astfel de supunere rezervată, *împărțită*, poate fi acceptată în dreptul cuiva care cere să fie primit drept cetățean în Israel?

Oricum, nu este suficient să pui întrebarea dacă o supunere împărțită va fi acceptată. Adevărata întrebare este dacă poate exista în mod real *așa ceva* ca supunerea împărțită? Iar răspunsul adevărat este că NU; Întrucât este scris: “Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni”.

De aceea, este cert că nici unul fără cetățenie, care caută să fie cetățean al comunității lui Israel, nu se poate aștepta să păstreze vreo umbră de supunere față de nimic în această lume sau *din* această lume. Este scris: “nu iubiți lumea nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, iubirea Tatălui nu este în el.” 1 Ioan 2:15. Prinții, potențații, statele, suveranii sunt numai din lumea aceasta. A păstra o rezervă de supunere sau de fidelitate față de vreunul dintre aceștia, înseamnă a

păstra o rezervă de supunere și fidelitate față de lucrurile care aparțin doar acestei lumi, și astfel, față de lume însăși.

Cetățenia creștină este o cetățenie în ceruri; pentru că “cetățenia noastră este în ceruri.” Fil. 3:20. O altă traducere spune, “pentru că țara noastră (statul de care aparținem, ai cărui cetățeni suntem prin credință) este în ceruri.” - Alford.

O alta, un interliniar, cuvânt cu cuvânt, spune “Pentru noi comunitatea din ceruri există.”

Cetățenia creștină este cetățenie în comunitatea lui Israel; pentru că noi, “nu mai suntem nici străini nici oaspeți, ci împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu.” Ef. 2:12,13,18,19.

Patriotismul creștin este iubirea față de țara unde cineva își are cetățenia. Și adevărata cetățenie presupune renunțarea și abjurarea în mod absolut și pentru totdeauna la orice supunere și fidelitate față de orice alt prinț, potentat, stat sau orice altă suveranitate.

Este cetățenia ta o adevărată cetățenie creștină? Ești tu un patriot creștin?

Capitolul 14

ADAOS

Faptul că Pavel s-a folosit de cetățenia romană, în care s-a născut, nu vine în conflict în niciun fel cu principiile acestui capitol. Este de observat că după ce a devenit creștin, Pavel nu s-a folosit niciodată de această cetățenie, nici măcar nu a menționat-o, exceptând situația în care a fost prizonier în mâinile puterii romane.

Aceasta este foarte cert întrucât a permis să fie bătut cu nuielele romane de trei ori, odată să fie împrăștiat cu pietre, scos afară din Litra și lăsat să moară, pe lângă multe alte infamii care nu puteau fi făcute în mod legal față de un cetățean roman; totuși în niciuna dintre situațiile acestea nu a menționat cetățenia sa romană.

Dar când a fost în mâinile ofițerilor și autorităților romane, iar ei au vrut să-l bată, ca în Ierusalim (Fapte 22:25), le-a spus: “vă este îngăduit să bateți un roman dacă nu este condamnat?”. Sau, când se afla sub puterea Cezarului înaintea scaunului de judecată a acestuia, și s-a propus să fie supus judecății Iudeilor, doar ca să se facă pe plac Iudeilor care căutau să-i ia viața, el a spus: “Eu stau înaintea scaunului de judecată al Cezarului; acolo trebuie să fiu judecat;... nimeni nu are dreptul să mă dea în mâinile lor. Cer să fiu judecat de Cezar.” Fapte 25:8-11. Sau când el și Sila au fost bătuiți ilegal, aruncați în închisoare și puși în butuci, iar magistrații au trimis vorbă să-i lase să plece, le-au răspuns, “ După ce ne-au bătut în fața tuturor fără să fim judecați, pe noi care suntem romani, ne-au aruncat în temniță, și acum ne scot afară pe ascuns! Nu merge așa. Să vină ei singuri să ne scoată afară!” Fapte 16:35-37.

Observând că el niciodată nu s-a folosit și nici nu a menționat cetățenia lui romană cu excepția cazului în care a fost prizonier, și atunci a făcut-o pentru a insista ca autoritățile să procedeze în acord cu legile care le limitau *lor* sfera de acțiune, la a căror respectare strictă era foarte potrivit să-i țină, este evident că puțină referire pe care o face el la acea cetățenie nu e în contradicție cu principiul prezentat în această scriere, la fel ca în întreaga

Biblie, și anume că cetățenia creștină este cerească și nu pământească.

Nici atitudinea, fie a lui Daniel în Babilon fie a lui Iosif în Egipt, nu contravine principiilor prezentate aici din Scriptură.

Daniel era prizonier, și de aceea se afla în Babilon în condiția unui sclav. Așa că, deși pus într-o poziție înaltă și cu mare responsabilitate, el nu a fost în niciun sens cetățean al împărăției sau comunității Babilonului, ori al Medopersiei. Patriotismul său nu a fost în niciun fel iubirea față de țara Babilonului, sau a Medopersiei, ci numai iubire față de Ierusalim, cetatea lui Dumnezeu și muntele cel sfânt al Domnului. Mărturie este profunda sa neliniște pentru a ști când se sfârșește timpul pustiirii Ierusalimului. Mărturie este rugăciunea lui minunată, ca Dumnezeu să facă să-I strălucească Fața asupra sanctuarului Său, și să-Și aducă din nou poporul în iubitul lor Sion. Daniel 9. Dovadă este faptul că “ferestrele odăii sale de sus erau deschise înspre Ierusalim, și de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga.” Dan. 6:10. Mărturie este loialitatea sa față de legea și guvernarea lui Dumnezeu, și nu față de cele ale Babilonului și Medo-Persiei. El a fost un *slujitor* al împăraților Babilonului și ai Medo-Persiei: un slujitor foarte onorat, este adevărat, totuși doar un slujitor. Însă chiar atunci când a fost pus în cea mai înaltă

poziție, se spunea despre el “Daniel, dintre copiii robiei lui Iuda”. El a slujit împăraților acolo unde era captiv, așa cum îi poruncise Domnul să facă, lui și întregului Său popor (Ieremia 29); însă în tot timpul slujirii lui, a fost printre cei care au cântat cu jale:

*“Pe malurile râurilor Babilonului,
ședeam jos și plângeam,
când ne aduceam aminte de Sion.
În sălciile din ținutul acela
ne atârnaserăm arfele.
Căci acolo, biruitorii noștri ne cereau cântări,
și asupritorii noștri ne cereau bucurie, zicând:
“Cântați-ne câteva din cântările Sionului!”
Cum să cântăm noi cântările Domnului
pe un pământ străin?
Dacă te voi uita, Ierusalime,
să-și uite dreapta mea destoinicia ei!
Să mi se lipească limba de cerul gurii,
dacă nu-mi voi aduce aminte de tine,
dacă nu voi face din Ierusalim
culmea bucuriei mele!” Ps. 137:1-6.*

În principiu, același lucru s-a întâmplat și cu Iosif. La început, în Egipt, Iosif a fost un sclav cumpărat și vândut. Deși, după aceea, din închisoare a fost înălțat la poziția următoare după tron, el a fost tot timpul doar un *slujitor* al împăratului Egiptului, *niciodată* nu a fost un

cetățean al Egiptului. Patriotismul său nu a fost iubirea față de țara Egiptului, ci față de țara promisă părinților săi, Avraam, Isaac și Iacov. Mărturie este faptul impresionant că nu a vrut să lase nici măcar oasele să-i fie îngropate în Egipt; iar cu ocazia avertizărilor lui solemne pe când era muribund, a obținut un jurământ din partea fraților săi, jurământ respectat și împlinit cu credincioșie o sută și patruzeci și patru de ani mai târziu: “Eu am să mor! Dar Dumnezeu vă va cerceta, și vă va face să vă suiți din țara aceasta în țara, pe care a jurat că o va da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov.’ Iosif a pus pe fii lui Israel să jure, zicând: ‘Când vă va cerceta Dumnezeu, să luați și oasele mele de aici’.” Gen. 50:24,25; Ex. 13:19; Iosua 24:32.

În felul acesta Daniel și Iosif fiind sclavi în respectivele țări ale robiei lor, chiar dacă au fost puși în poziții înalte prin providența lui Dumnezeu, atitudinea și relațiile lor au fost mult diferite de cele pe care le-ar fi avut dacă ar fi fost *cetățeni* ai respectivelor țări în care se aflau. Și ceea ce ambii ar fi făcut, dacă providența lui Dumnezeu i-ar fi condus prin schimbări care să le confere statutul și relațiile unor *cetățeni cu adevărat* ai respectivelor țări în care se aflau, ceea ce ambii ar fi făcut, *știm foarte bine* din ceea ce a fost făcut efectiv de către Moise, marele model al erei lor, prototipul marelui Model al erei noastre și al tuturor erelor. Moise a

fost un cetățean al Egiptului în toată regula. Făcea parte din familia regală și era, indiscutabil, moștenitor al tronului. El avea responsabilitățile, împreună cu onorurile cetățeniei egiptene, în cel mai deplin sens al cuvântului. Însă a renunțat în mod absolut și pentru totdeauna, și s-a abjurat de această cetățenie, pentru a fi primit în comunitatea lui Israel, pentru a fi împreună cetățean cu sfinții. El a lăsat totul, ca să meargă împreună cu “poporul lui Dumnezeu”. “Ocara lui Hristos”, ba chiar “suferințele împreună cu poporul lui Dumnezeu” au fost pentru el mult mai valoroase decât toate onorurile și comorile care se datorau cetățeniei egiptene.

Pentru că așa a făcut Moise, marele model al acelei ere, iar Daniel și Iosif au avut același spirit și caracter, putem ști foarte bine ce ar fi făcut aceștia, dacă în locurile în care se aflau ar fi fost cetățeni și nu sclavi. Însă, pentru că au fost doar slujitori ai împăraților țărilor în care se aflau, ca toți oamenii temători de Dumnezeu, au fost respectuoși, ascultători și credincioși “stăpânilor lor după trup”.

Capitolul 15

ȚARA PĂRINȚILOR NOȘTRI

PATRIOTISMUL este iubirea cuiva față de propria țară - țara natală - pentru că este *țara părinților săi*.

Patriotismul *creștin*, deci, este iubirea față de țara natală a creștinului, pentru că este țara părinților săi *creștini*.

Țara natală a creștinului este patria cerească, deoarece creștinul se naște “de sus”. Așadar, patria cerească este țara părinților creștini.

Oamenii sunt creștini în virtutea faptului că sunt poporul lui Hristos. “Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți ‘sămânța’ lui Avraam, moștenitori prin făgăduință”. Gal. 3:29. Țara părintelui nostru Avraam a fost doar patria “cerească”.

La început, Avraam a fost un păgân, unul dintre neamuri; a fost însă, născut din nou, a fost născut de sus. Odinioară a fost fără drept de cetățenie, dar a primit cetățenie în împărăția lui Dumnezeu și a devenit împreună cetățean cu sfinții.

Pentru a primi cetățenia în împărăția lui

Dumnezeu, ca să fie primit în societatea cetățenilor cerului, lui Avraam i s-a cerut să iasă din țara sa. Gen. 12:1. El a acceptat pe loc această cerință și, atunci “a renunțat în mod absolut și pentru totdeauna și s-a abjurat de orice supunere și fidelitate față de orice prinț, potentat, stat sau suveran străin, oricare ar fi acesta”. El a ascultat și a ieșit, “fără să știe unde se duce”, știind doar că se duce cu Dumnezeu, ceea ce era suficient pentru el; în felul acesta a devenit “tatăl tuturor celor care cred”. Rom. 4:11.

Când Dumnezeu l-a chemat pe Avraam să iasă din acea țară, l-a chemat să intre într-o altă țară, o țară mai bună, adică una cerească.

Din ziua aceea Avraam a privit întotdeauna către această țară. Aceasta este patria lui Avraam. Oriunde s-a aflat în *această* lume, a fost “într-o țară străină”, și în această țară străină “a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau *împreună moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe*. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei ziditor și meșter este Dumnezeu.” Și “în credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere *pe aceea din care ieșiseră*, negreșit că ar fi avut vreme

să se întoarcă în ea. Dar doreau o *patrie mai bună*, adică O PATRIE CEREASCĂ. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate.” Evrei 11: 9-16.

Noi toți suntem “copii ai lui Dumnezeu prin credință în Isus Hristos”. “Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți ,sămânța’ lui Avraam, *moștenitori prin făgăduință*”. Pentru că Avraam este tatăl tuturor celor care cred, și pentru că patria lui Avraam este patria cerească, atunci această patrie cerească este patria creștinului. Pentru că patriotismul creștin este iubirea creștinului față de patria sa, față de patria părinților creștinilor; și pentru că numai *această* unică țară este țara creștinilor, este țara părinților creștinilor; de aceea patriotismul creștin este iubirea față de patria lui Avraam, Isaac, Iacov și HRISTOS, - patria cerească, “lumea” pământului celui nou, țara pe care Dumnezeu a dat-o părinților noștri prin făgăduință.

Ești tu, un adevărat patriot creștin? Este aceasta, cu adevărat, patria ta? Iubești această patrie mai pe sus de celelalte țări care au existat sau vor exista vreodată?

O, ce țară este aceasta! Pustiul ei ca un Rai, și pământul ei uscat ca o grădină a Domnului. Bucuria și veselia vor fi în mijlocul ei, mulțumiri și

cântări de laudă. Isaia 51:3. O țară în care lumina lunii va fi ca lumina soarelui, și lumina soarelui de șapte ori mai mare, ca lumina a șapte zile; o țară în care luna va fi dată de rușine și soarele se va rușina în prezența Domnului oștirilor care va împărăți pe muntele Sionului și la Ierusalim, strălucind de slavă în fața bătrânilor Lui.” Isaia 30:26; 24:23. O țară a cărei capitală este zidită cu totul din aur, pietre prețioase și perle, fiecare poartă dintr-o perlă; o cetate care nu are nevoie nici de soare, nici de lună, ca să lumineze în ea, pentru că slava lui Dumnezeu o luminează și Mielul este lumina ei; neamurile vor umbla în lumina ei și porțile ei nu se vor închide ziua, fiindcă în ea nu va mai fi noapte. Apoc. 21:10-25. O țară în care locuitorii ei nu vor spune niciodată “sunt bolnav”, căci poporul care locuiește în ea va fi iertat de fărâdelegile lui. Isaia 33:24. O țară în care toți locuitorii vor fi neprihăniți (Isaia 60:21), și în care pustiul și țara fără apă se vor bucura, pustietatea se va înveseli și va înflori ca trandafirul; în care se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor, șchiopul va sări ca un cerb și limba mutului va cânta de bucurie, căci în pustiu vor țâșni ape, și în pustietate pâraie; cei izbăviți de Domnul vor merge spre Sion cu cântece de biruință; o bucurie veșnică le va încununa capul, veselia și bucuria îi vor apuca, iar durerea și gemetele vor fugi. Isaia 35:1-10. O țară atât de

liniștită și atât de sigură încât oamenii vor putea locui în liniște în pustie și vor putea dormi în mijlocul pădurilor; unde oamenii și locurile din jurul lor vor fi o binecuvântare, și unde va cădea o ploaie binecuvântată. Ezechiel 34:25,26. O țară în care pământul însuși se va bucura și va striga de bucurie, munții și dealurile vor răsună de veselie și toți copacii din câmpie vor bate din palme. Isaia 55:12. O țară în care cortul lui Dumnezeu va fi cu oamenii, și “El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țișt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut”. Apoc. 21:3,4. O țară în care vom simți tot timpul proștețimea dimineții, și care nu va avea sfârșit.

Aceasta este patria creștinilor. Aceasta este patria părinților noștri creștini - a lui Avraam, tatăl nostru, a lui Isus Hristos, cel de al doilea Adam, “Părintele veșnic”; și a lui Dumnezeu, Tatăl universului, “Tatăl nostru care ești în ceruri”. Patriotismul creștin este iubirea față de *această* țară. Cine nu vrea să fie un patriot creștin?

Capitolul 16

DE-A LUNGUL EREI CREȘTINE

Cartea Apocalipsei descrie în simboluri profetice consecințele fatale ale ignorării acestor principii divine ale adevărului, iar, de când a fost scrisă cartea Apocalipsei, întreaga istorie ne arată această teribilă realitate.

În cartea aceasta este văzută Moartea, pe un cal gălbui (și împreună cu ea, venea după ea locuința morților), călărind ca să ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă, și cu fiarele pământului, suflete care au fost credincioase Cuvântului lui Dumnezeu și mărturiei pe care o țineau. Apoc. 6:8-11.

Este văzut un oraș mare, “care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă Sodoma și Egipt”, unde din nou “a fost răstignit și Domnul lor.” Apoc. 11:8.

Este văzut un balaur roșu, mare, persecutând până la moarte “femeia care născuse copilul de parte bărbătească”, copil care “a fost răpit la Dumnezeu, și la tronul Său,” și persecutând “rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.” Apoc. 12:13-17.

Este văzută o fiară mare și grozavă aflată în alianță cu balaurul, “rostind vorbe mari și hule”;

deschizându-și gura ca să “rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, Cortul și pe cei ce locuiesc în cer”; făcând “război cu sfinții”; exercitându-și puterea îngrozitoare “peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam”, cerând acestora să-i dea închinarea pe care o datorează numai lui DUMNEZEU. Apoc. 13:1-7.

Este văzută o “icoană a fiarei”, aflată în alianță cu balaurul și cu fiara, exercitând “toată puterea fiarei dintâi” ca să amăgească pe toți cei ce locuiesc pe pământ prin semnele pe care are putere să le facă; făcând ca “toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei”, și făcând “să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei”. Apoc. 13:11-17.

Este văzută o “mare desfrânată” cu care “au desfrânat împărații pământului, și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul desfrânării ei”, “șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă”; “femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și stacojiu, era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Ținea în mână un potir de aur, plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei. Pe frunte purta scris un nume: taină, Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor

pământului. Și am văzut pe femeia aceasta îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus”. Apoc. 17:1-6.

Totuși, asupra tuturor – asupra morții și locuinței morților, asupra balaurului, fiarei și profetului mincinos, asupra femeii nerușinate și a fiicelor ei desfrânate - sfinții lui Dumnezeu obțin biruința veșnică.

Biruința este câștigată “prin cuvântul lui Dumnezeu și prin mărturia pe care o păzesc” ei, “prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor”, prin “evangelia veșnică”.

Credința lor este manifestată în păzirea poruncilor lui Dumnezeu și a mărturiei lui Isus Hristos (Apoc. 12:17), în păzirea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus (Apoc. 14:12).

De aceea, este pronunțată o binecuvântare divină asupra lor, și le este dată o răsplată pentru veșnicie: “Binecuvântați sunt cei ce împlinesc poruncile Lui, ca să aibă drept la pomul vieții, și să poată intra pe porți în cetate.” Apoc. 22:14 (KJV). Iar de la tronul cel etern, iese porunca regească: “Deschideți porțile, ca să intre neamul cel neprihănit și credincios” Isaia 26:2.

“Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitorii fiarei, ai icoanei ei și ai numărului numelui ei. Ei cântau cântarea lui Moise,

robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului. Și ziceau: „mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor! Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești Sfânt, și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate!” Apoc. 15:2-4.

“Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele, li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiasă capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei, și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat și au împărășit cu Hristos o mie de ani”. Apoc. 20:4.

“Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era. Și eu (Ioan) am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: “Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu

va mai fi nici tânguire, nici ți păt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.”

“Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și “VOR ÎMPĂRĂȚI ÎN VECII VECILOR”.

În felul acesta este motivată loialitatea oamenilor față de principiul creștinismului, aceasta este răsplata patriotismului creștin.

Capitolul 17

LOIALITATE CREȘTINĂ

Tot ceea ce a făcut Domnul pentru omenire de

la păcătoarea lui Adam, a făcut cu unicul scop de a aduce omul din nou în armonie cu legea Sa.

Stabilirea rânduielilor, darea Legii Sale, trimiterea profeților Săi, trimiterea Fiului Său, “Proorocul” mai mare decât toți ceilalți, darul Duhului Său cel Sfânt, și darurile Duhului - totul, toate cele ce au fost date, stabilite, folosite de Domnul, au avut drept scop să aducă oamenii la ascultare față de Legea Sa.

Prin aducerea oamenilor la Legea Sa, El îi aduce la Sine, căci este scris: “I-ai rugat fierbinte să se întoarcă la *Legea Ta*”, și “proorocii Tăi îi rugau fierbinte să se întoarcă la *Tine*”. Neemia 9:29,26. Citiți cu atenție întregul capitol, și observați care este scopul a tot ceea ce a făcut. A-i aduce pe oameni la Legea Sa înseamnă a-i întoarce la Sine, pentru că “Dumnezeu este dragoste”, și “dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui”.

O realizare mai înaltă decât a avea iubirea lui Dumnezeu nu poate fi atinsă de vreun suflet din universul fără margini. Iar pentru că prin iubirea lui Dumnezeu și numai prin iubirea lui Dumnezeu “păzim poruncile Lui”, este foarte adevărat că nicio realizare mai înaltă decât păzirea poruncilor lui Dumnezeu, nu poate fi atinsă vreodată de vreun suflet din universul fără margini.

Isus a spus: “Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui”, și “Eu și Tatăl

una suntem”. Nu poate exista o realizare mai înaltă sau mai bună decât *a fi una* cu Dumnezeu: decât asemănarea cu Hristos, care este una cu Dumnezeu. Așa cum El a păzit poruncile Tatălui și a rămas în dragostea Lui, și a rămas în dragostea Lui pentru că a păzit poruncile Lui, înseamnă că nu există lucru mai înalt sau mai bun care să poată fi dobândit, decât păzirea poruncilor lui Dumnezeu.

Cel mai mare dar al Lui Dumnezeu pentru oameni este darul Fiului Său Unul născut, Isus Hristos. Totuși, în ce privește acest dar minunat, în Hristos, nimic nu este de valoare din partea oamenilor decât “credința care lucrează prin dragoste”. Credința este darul lui Dumnezeu și, lucrând prin dragoste, lucrează numai prin dragostea lui Dumnezeu. Iar “dragostea lui Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui”. Din acest motiv este sigur că unicul mare scop al dăruirii lui Hristos, al credinței în El, este de a aduce oamenii la păzirea poruncilor lui Dumnezeu, la ascultare credincioasă față de Legea Sa.

Cel mai mare dar pe care Dumnezeu îl poate acorda oamenilor, prin Isus Hristos, este Duhul Său cel Sfânt. Însă, prin acest dar, tot ceea ce face, tot ceea ce poate face, este să-i conducă pe oameni să cunoască dragostea lui Dumnezeu: căci “dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.” Rom. 5:5.

Dar, pentru că “dragostea lui Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui” și pentru că “dragostea este împlinirii Legii”, este foarte limpede că unicul scop al acestui dar suprem al lui Dumnezeu prin Hristos, este păzirea poruncilor lui Dumnezeu, supunerea credincioasă față de Legea Sa.

Toată lucrarea Duhului lui Dumnezeu, în toată diversitatea operațiunilor Lui, este de a conduce sufletele spre dragoste, legătura desăvârșirii, dragostea desăvârșită, dragostea lui Dumnezeu. Și “dragostea lui Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui”. De aceea, toată lucrarea Duhului lui Dumnezeu, prin multitudinea de daruri și operațiuni, este numai pentru a conduce oamenii la păzirea poruncilor lui Dumnezeu.

Din toate acestea se vede limpede că păzirea poruncilor lui Dumnezeu este cea mai mare binecuvântare, cea mai înaltă onoare, și cel mai bogat dar pe care Dumnezeu îl poate acorda vreunui suflet. Toate celelalte binecuvântări, onoruri, daruri, sunt subordonate acestuia; ele sunt date numai ca să conducă la acest unic scop; și ele trebuie să fie folosite numai ca mijloace pentru a ajunge la acesta.

Dacă vreo persoană utilizează vreunul dintre darurile lui Dumnezeu pentru un alt scop decât acela de a deveni un adevărat păzitor al poruncilor lui Dumnezeu, atunci, acea persoană nu înțelege

voia lui Dumnezeu și pierde rostul darului însuși pe care vrea să-l folosească. A fi gata să folosești Cuvântul lui Dumnezeu, să folosești darul lui Dumnezeu care este Fiul Său iubit, să folosești darul Duhului Sfânt sau orice alte daruri ale Duhului Sfânt, pentru o altă țintă decât păzirea desăvârșită a poruncilor lui Dumnezeu, înseamnă să nu înțelegi voia lui Dumnezeu și să pervertești scopul acestui Cuvânt, sau al acestui dar. A avea acest unic scop, și numai acesta, înseamnă creștinism cu adevărat.

Aceasta este însemnătatea *patriotismului creștin*. A fi un adevărat cetățean al lui Israel înseamnă să onorezi Legea lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă loialitatea față de guvernarea lui Dumnezeu și supunerea față de constituția, Legea supremă a Celui Prea Înalt.

Așadar, ești tu un patriot creștin? Este păzirea poruncilor lui Dumnezeu unica țintă a ta? Socotești, tu, toate darurile și binecuvântările lui Dumnezeu ca fiind doar contribuabile acestui unic țel? Aceste întrebări sunt importante. Întregul subiect, așa cum a fost prezentat aici, este de o importanță vitală pentru orice suflet; deoarece loialitatea fiecărui suflet față de Dumnezeu, față de guvernarea Sa, față de Legea Sa, va fi încercată până la extrem în aceste timpuri când, “a sosit ceasul judecății Lui” și când, despre toți cei ce vor rămâne în picioare la

judecată și vor fi salvați, se va spune din cer: “aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Apoc. 14:6-12.

Iată poruncile lui Dumnezeu, Legea Sa cea sfântă:

I. EU SUNT DOMNUL DUMNEZEUL TĂU, CARE TE-A SCOS DIN ȚARA EGIPTULUI, DIN CASA ROBIEI. SĂ NU AI ALȚI DUMNEZEI AFARĂ DE MINE.

II. SĂ NU-ȚI FACI CHIP CIOPLIT, NICI VREO ÎNFĂȚIȘARE A LUCRURILOR CARE SUNT SUS ÎN CERURI, SAU JOS PE PĂMÂNT, SAU ÎN APELE MAI DE JOS DECÂT PĂMÂNTUL. SĂ NU TE ÎNCHINI ÎNAINTEA LOR ȘI SĂ NU LE SLUJEȘTI; CĂCI EU SUNT UN DUMNEZEU GELOS, CARE PEDEPSESC NELEGIUIREA PĂRINȚILOR ÎN COPII PÂNĂ LA AL TREILEA ȘI LA AL PATRULEA NEAM AL CELOR CE MĂ URĂSC, ȘI MĂ ÎNDUR PÂNĂ LA AL MIILEA NEAM DE CEI CE MĂ IUBESC ȘI PĂZESC PORUNCILE MELE.

III. SĂ NU IEI ÎN DEȘERT NUMELE DOMNULUI, DUMNEZEULUI TĂU; CĂCI DOMNUL NU VA LĂSA NEPEDEPSIT PE CEL CE VA LUA ÎN DEȘERT NUMELE LUI.

IV. ADU-ȚI AMINTE DE ZIUA DE ODIHNĂ CA SĂ O SFINȚEȘTI. SĂ LUCREZI ȘASE ZILE, ȘI SĂ-ȚI FACI LUCRUL TĂU. DAR ZIUA A ȘAPTEA ESTE ZIUA DE ODIHNĂ ÎNCHINATĂ DOMNULUI, DUMNEZEULUI TĂU: SĂ NU FACI NICIO LUCRARE ÎN EA, NICI TU, NICI FIUL TĂU, NICI FIICA TA, NICI ROBUL TĂU, NICI ROABA TA, NICI VITA TA, NICI STRĂINUL CARE ESTE ÎN CASA TA. CĂCI ÎN ȘASE ZILE A FĂCUT DOMNUL CERURILE, PĂMÂNTUL ȘI MAREA, ȘI TOT CE ESTE ÎN ELE, IAR ÎN ZIUA A ȘAPTEA S-A ODIHNIT: DE ACEEA A BINECUVÂNTAT DOMNUL ZIUA DE ODIHNĂ ȘI A SFINȚIT-O.

V. CINSTEȘTE PE TATĂL TĂU ȘI PE MAMA TA, PENTRU CA SĂ ȚI SE LUNGEASCĂ ZILELE ÎN ȚARA PE CARE ȚI-O DĂ DOMNUL, DUMNEZEUL TĂU.

VI. SĂ NU UCIZI.

VII. SĂ NU PREACURVEȘTI.

VIII. SĂ NU FURI.

IX. SĂ NU MĂRTURISEȘTI STRÂMB ÎMPOTRIVA APROAPELUI TĂU.

**X. SĂ NU POFTEȘTI CASA APROAPELUI
TĂU; SĂ NU POFTEȘTI NEVASTA
APROAPELUI TĂU, NICI ROBUL LUI, NICI
ROABA LUI, NICI BOUL LUI, NICI MĂGARUL
LUI, NICI VREUN ALT LUCRU, CARE ESTE
AL APROAPELUI TĂU.**

Aceste porunci sunt cuprinse în următoarele două (“în aceste două porunci se cuprinde toată legea și proorocii”):

“Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn. Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta.”

“Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

Doar acesta este patriotism creștin; și patriotismul creștin este, în fiecare individ care îl posedă, o totală separare între religie și stat.

CUPRINS:

INTRODUCERE	3
CEA DINTÂI DINTRE TOATE PORUNCILE	5
ORIGINEA STATULUI.....	10
SEPARAREA DINTRE BISERICĂ ȘI STAT	20
PĂRĂSIREA EGIPTULUI	27
“SINGURA NAȚIUNE” – ALEGÂND UN REGE	31
“CA TOATE NEAMURILE”	38
REZULTATUL ALEGERII DE A FI “CA TOATE NEAMURILE”	45
ADEVĂRATUL PRINCIPIU PREZENTAT BABILONULUI.....	52
PRINCIPIUL CEL ADEVĂRAT VESTIT MEDO- PERSIEI	62
HRISTOS, EXEMPLUL	71
“STĂPÂNIRILE CARE SUNT”	80
PATRIOTISM CREȘTIN.....	88
ACORDAREA CETĂȚENIEI CREȘTINE	92
ADAOS	99

ȚARA PĂRINȚILOR NOȘTRI	105
DE-A LUNGUL EREI CREȘTINE.....	110
LOIALITATE CREȘTINĂ	115

Titlul original (engl.):

Christian Patriotism or Religion and the State

Publicată pentru prima dată în 1900 de:

Pacific Press Publishing Co.

Oakland, Cal., New York, Kansas City

Traducere:

Ana-Maria Pașca
